

Rạng Đông

Xuân Nhâm-Tử
1972

QUY ĐỊNH SỬ DỤNG TÀI LIỆU SỐ TẠI TRANG WEB THUVIENCODOC.ORG

1/ Tài liệu số được lưu trữ và cung cấp tại website *thuviencodoc.org* do Thư Viện Cơ Đốc quản lý theo quy định pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ.

Quy trình số hóa và sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc luôn tuân thủ nghiêm ngặt pháp luật Việt Nam về quyền sở hữu trí tuệ.

2/ Tài liệu số truy cập từ website *thuviencodoc.org* gồm phần lớn là những tài liệu được số hóa từ các đầu sách sẵn có trong Thư Viện Cơ Đốc (*từ nguồn tự bỏ sung, từ nguồn cho, tặng của các tác giả, Bạn đọc khắp nơi*) và từ nguồn do Thư Viện Cơ Đốc sưu tầm.

- Việc tái sử dụng phi thương mại các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* với mục đích đọc hiểu, học tập hoặc sử dụng để nghiên cứu khoa học là miễn phí. Bạn đọc được tự do sử dụng và phải tự chịu trách nhiệm pháp lý trong khuôn khổ pháp luật Việt Nam khi thực hiện các công việc liên quan về sở hữu trí tuệ. Việc trích dẫn các nội dung trong các tài liệu số này, cần ghi rõ nguồn trích dẫn từ '*thuviencodoc.org*'.

- Việc tái sử dụng với mục đích thương mại đối với bất kỳ một phần trong mỗi tài liệu, một phần hoặc toàn bộ tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* phải được sự đồng ý bằng văn bản chính thức của người có thẩm quyền của Thư Viện Cơ Đốc. Thư Viện Cơ Đốc không chịu trách nhiệm với bất kỳ thiệt hại, tổn thất nào của bên thứ ba có liên quan dưới bất kỳ hình thức nào đến các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org*.

3/ Điều kiện để sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc là tuân thủ theo yêu cầu của pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp tái sử dụng thương mại hoặc phi thương mại tại một quốc gia khác, cần tuân thủ theo luật pháp về sở hữu trí tuệ của quốc gia đó.

4/ Người sử dụng tài liệu số cam kết tuân thủ các điều kiện sử dụng trên, cũng như tuân thủ theo pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp không tuân thủ, phải tự chịu trách nhiệm trước pháp luật Việt Nam về vi phạm của mình.

Rạng Đông

Xuân Nhâm-Tử
1972

CƠ-QUAN CHUYÊN PHỒ-BIỆN GIÁO-LÝ TIN-LÀNH

của HỘI-THÁNH TIN-LÀNH VIỆT-NAM

xuất-bản hằng tháng

Chủ-nhiệm kiêm Chủ-bút :
NGUYỄN-VĂN-VẠN

Quản-lý :

Mục-sư LƯU-VĂN-MÃO

Hộp thư 329 — Saigon

Tòa-soạn :

5/13, Hòa Hưng

SAIGON - 10

Điện-thoại : 24.148

Giấy phép số 5942/BTT/BC

ngày 14-10-1964

GIÁ BÁO

Mỗi tập : 40đ

Mỗi năm : 400đ

Số 77

THÁNG GIÊNG và HAI

1972

Trong số này :

- Vấn-đề ưu-tiên và tối-khản
- Tân Xuân Thiết đảo
- Năm mới đời sống mới
- Xuân ca
- Lá thư hải-ngoại
- Một chân trời mới
- Cuộc đời mới
- Trang Tuổi Hồng
- Món quà tết
- Thử trí các em
- Cơ đốc giáo với vấn đề bình đẳng
- Sự sống trong cái chết
- Mùa Xuân nào cho cuộc đời
- Thử-thách
- Nhờ thử-thách chúng ta sẽ thấy được chân giá trị của mình
- Tôi không thề quên
- Đoàn người qua
- Còn dùng được không ?

VẤN-ĐỀ ƯU-TIÊN

và

TỐI-KHẢN

Ông NGUYỄN-VĂN-VẠN

THEO thông-lệ, cứ mỗi lần tái-niên, các giới từ chính-trị, quân-sự, kinh - tế, xã - hội, v.v... đều kiểm-điểm lại những tru khuyết điếm, những thành - công hay thất-bại trong năm qua và đề ra kế-hoạch cho năm mới.

Trong việc lập kế-hoạch, bất cứ

thuộc lĩnh-vực nào, có những kế-hoạch ngắn hạn hoặc dài hạn tùy theo nhu-cầu của tình-thể và khả-năng thực-hiện. Và những người góp phần vào việc soạn-thảo kế-hoạch đều phải là những người

khôn-ngoan, sáng-suốt, đầy kinh-nghiệm và nắm vững vấn-đề.

Kinh - thánh có ký - thuật câu truyện Đức Chúa Jê-sus kể về một

người lập kế-hoạch mà rốt cuộc đã bị Thượng-Đế gọi là "dại". Hẳn quý vị độc-giả đều muốn biết người lập kế-hoạch ấy là

ai, đã lập kế - hoạch thế nào để đến nỗi bị chính Thượng - Đế phê - bình như thế.

Nếu đọc Kinh Tân-ước ở Phúc-âm theo thánh Lu-ca 12 : 16-20, chúng ta thấy đó là một người

Nhân dịp Xuân Nhâm-Tý, toàn Bộ Biên-lập và Ty Quản-lý Rạng-Đông kính chúc quý độc-giả trong cũng như ngoài nước muôn điều may-mắn và hạnh-phúc

giàu-có ; công việc làm ăn của ông đang hồi phát-đạt. Nhằm năm hòa cốc phong đăng, ruộng của ông được mùa đến nỗi kho-lẫm không còn chỗ chứa. Ông đắn-đo không biết phải làm cách nào. Sau một hồi suy-nghi kỹ-lưỡng về kế-hoạch mà mình phải làm, ông đi đến kết-luận : Này, là việc ta sẽ làm. Ta sẽ triệt-hạ cả loạt kho-tàng hiện có, và xây-cất lại những dãy nhà khác lớn hơn để chứa - trữ sản-vật và gia-tài ta vào đó.

Nếu chỉ có thể thôi thì không có gì đáng chê - trách vì đó hầu như là câu chuyện thông-thường của bất cứ nhà kinh - tế hoặc doanh-thương nào khác. Nhưng theo Kinh-Thánh, vị phú-gia đã tiến xa hơn. Sau cái kế-hoạch dài hạn ấy, ông đã cố thuyết-phục với linh-hồn mình rằng : « Linh-hồn ta ơi, người đã được nhiều của để dành lâu năm rồi đấy. Thôi, đừng thắc-mắc gì nữa. Hãy yên-nghi, ăn- uống, và vui - chơi cho thỏa-mãn.»

Nói cách khác, người nhà giàu tự nghi, với tiền-bạc đầy tủ, với lúa-thóc đầy kho-lẫm, không biết tiêu-xài đến bao giờ mới hết, thử hỏi bây giờ còn phải bận tâm lo-

nghi gì hơn nữa ? Theo ý ông, linh-hồn, việc cứu-rỗi linh-hồn, việc lo cho cõi lai - sinh (tức cõi đời sau), đều chỉ là những chuyện viễn-vông. Cứ nghỉ-ngơi, ăn- uống vui chơi cho sung-sướng tấm thân cái đã.

Nhưng Chúa Jê-sus thuật tiếp câu chuyện như vậy : Song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng : « Hỡi KÊ DẠI : chính đêm nay linh-hồn người sẽ bị đòi lại ; vậy những của-cải người đã sắm-sẵn sẽ thuộc về ai ? »

Thật vậy, sự lo - nghi đến tương-lai được thể-hiện qua công-cuộc để ra những kế-hoạch ngắn hay dài hạn là một đặc-điểm phân-biệt nhân-loại với các loài thọ-tạo khác. Nhưng xin chúng ta đừng quên rằng mỗi tru-tư trước hết và trên hết của con người là phải lo nghĩ đến linh - hồn mình vì linh-hồn là bất-diệt, là vĩnh-cửu, trong khi thân-xác ta chỉ là tạm-thời, như thánh-nhân xưa đã nói : « Hữu hình tất hữu hoại. » Lời của Thượng-Đế cũng nhắc - nhở chúng ta rằng : « Sự sống của anh em là chi ? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay » (Gia-cơ 5 : 14).

Đành rằng mỗi người chúng ta đều phải làm ăn sinh sống, nhất là giữa thời-kỳ gạo châu củi quế này, nhưng xin chúng ta đừng quên lời Đức Chúa Jê-sus đã phán : « Có ai trong vòng các người lo-lắng mà làm cho đời mình dài thêm được một khắc không ?... Nhưng, TRƯỚC HẾT, hãy tìm-kiếm Nước của Thượng-Đế và sự công - bình của Ngài (tức là sự cứu-rỗi linh-hồn), thì Thượng-Đế sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa » (Math. 6 : 27, 33).

Tục-ngữ ta có câu : Trời sanh người sanh lộc, sanh voi sanh cỏ. Quả vậy, Thượng-Đế dựng nên người chúng ta gồm có thân-thể và linh-hồn. Ngài dự-bị mọi nhu-cầu về vật-chất để nuôi sống thân-thể ta thể nào, thì Ngài cũng đã dự-bị phương-pháp để cứu - rỗi linh - hồn chúng ta thể ấy. Chúa Jê-sus, Con Độc-sanh của Thượng-Đế, đã giáng trần trước đây ngót hai mươi thế-kỷ chỉ vì một mục-dích duy-nhứt, là thành-lập Con Đường Cứu-Rỗi cho linh - hồn chúng ta, một việc mà tuyệt-nhiên không ai trong chúng ta có thể làm được. Ngài đã gánh lấy tội -

lỗi của mỗi người chúng ta và chịu chết trên thập-tự giá thay thế cho chúng ta. Và Chúa Jê-sus tuyên-bố rằng : « Ta là Đường đi, Chân-lý và Sự sống ; chẳng bởi Ta thì không ai có thể đến được cùng Cha » (Giăng 14 : 6).

Thưa quý vị độc-già thân-mến, đứng trước ngưỡng cửa của Năm Mới; đang lúc quý vị lo nghĩ đến kế-hoạch cho những ngày sắp đến của mình, chúng tôi kính mời quý vị TRƯỚC HẾT hãy suy-nghi đến linh-hồn mình. Hãy đặt nó làm vấn-đề ưu-tiên và cấp - bách mà quý vị cần giải-quyết càng sớm càng tốt. Chỉ khi nào quý vị đã giải-quyết thỏa - đáng vấn-đề ấy thì đời sống của quý vị mới có ý-nghĩa. Mong lắm thay.

R.Đ.

Tân Xuân Thiết Đào

«Vây, trước hết mọi sự ta dặn rằng, phải khẩn-nguyên, cầu xin, kêu-van, tạ ơn cho mọi người, cho các vua, cho hết thảy các bậc cầm quyền, để chúng ta được lấy điều nhơn-đức và thành thật mà ở đời cho bình-tĩnh yên-đn. Ấy là một sự lành đẹp mắt Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta.»

(I Ti-mô-thê 2 : 1-3)

TÂN-HỘI qua rồi Nhâm-tý sang,
Chận-thành thiết-đào trước Thiên-nhan.
Nhân-dân an-lạc lòng hoan-hỷ
Đất nước thanh-bình cảnh vẻ-vang,
Mai đón chào Xuân phỏ sắc trắng,
Cúc mừng chúc Tết hiển bông vàng.
Bắc Nam lớn tiếng đồng ca khúc,
Thống-nhất sơn-hà phước chứa-chan !

Mục-sư LƯU-VĂN-MÃO

(Xuân Nhâm-Tý, 1972)

NĂM MỚI ĐỜI SỐNG MỚI

Mục-sư ĐOÀN-VĂN-MIẾNG
Hội-trưởng H.T.T.L.V.N.

NƯỚC Việt-Nam ta, từ cuối năm 1945 đến nay luôn luôn có cuộc vận-động toàn dân sống đời sống mới để thích-hiệp với thời-đại và hoàn-cảnh.

Trải qua các đời, Đức Chúa Trời đã dùng các tiên-tri và sứ-đồ kêu-gọi toàn-thể nhơn-loại sống đời sống mới để thích-hiệp với nước trời và thời-đại thiên-hi-niên.

Năm mới, ai cũng muốn có một đời sống mới, vì chính đời sống cũ chan-chứa tham-lam, dối-trá, hận-thù đã đem đến kết-quả đau-buồn, khốn-khổ, tuyệt-vọng. Nhưng với sự sống cũ, làm sao có thể sống

đời sống mới? Với lòng dối-trá và đại-ác làm sao có thể sống đời sống chân-thành và thánh-thiện? Như suối nước đắng làm sao chảy ra nước ngọt được?

Di-nhiên, muốn sống đời sống mới phải có sự sống mới, tấm lòng mới. Nhưng làm sao có được. Đó là điều vận-bất-năng.

Tạ ơn Đức Chúa Trời là Đấng vận-năng. Khi Ngài bảo chúng ta làm điều gì, Ngài chuẩn-bị mọi phương-tiện, nhu-cầu để chúng ta có thể làm được.

Muốn có sự sống mới, phải được sanh lại mới, tức là sanh từ thiên-thượng, sanh bởi Đức Chúa

Trời. Đã được sanh bởi cha mẹ, chúng ta thừa - hưởng một cách đương-nhiên sự sống và bản-tánh của cha mẹ. Đó là sự sống bại-hoại, bản-tánh xấu-xa đã bị tội-lỗi triêm - nhiễm. Bây giờ, nếu được sanh bởi Đức Chúa Trời, chúng ta cũng đương-nhiên thừa-hưởng sự sống và bản-tánh của Ngài. Sự sống của Đức Chúa Trời là sự sống thánh - khiết cũng gọi là sự sống đời đời, bản-tánh của Ngài là bản-tánh tốt-đẹp trọn- vẹn. Với sự sống và bản-tánh đó, mỗi chúng ta có thể sống đời sống mới, một đời sống thiên-đàng tại trần-gian.

Làm sao để được sanh từ thiên-thượng, sanh bởi Đức Chúa Trời? Xin hãy nghe lời Chúa Jêsus phán: « Vì như Môi-se treo con rắn lên

nơi đồng - vắng thề nào thì Con Người (tức là chính Ngài) cũng cần phải chịu treo lên thề ấy, hầu cho hễ ai tin Ngài đều được sự sống đời đời » (Gi. 3 : 14,15).

Rắn là loài vật bị rủa-sả, vì đã làm lợi-khí cho ma-qui, nên đã bị treo trên cây sào tại đồng - vắng. Nhơn - loại đáng phải bị treo lên đường ấy vì có tội - ác của mình. Nhưng Con Người là Chúa Jêsus, vốn vô-tội trọn- vẹn, đã bị treo lên như vậy trên thập-tự-giá để chết đền tội cho mọi người. Bây giờ bất cứ ai tin Ngài đều được tha-thứ ngay mọi tội, đồng-thời được Đức Chúa Trời ngự vào lòng, dùng quyền-năng tái-tạo của Ngài làm cho chúng ta trở nên con trai, con gái của Ngài. Kinh-Thánh chép : « Hễ ai đã nhận Ngài (Chúa Jêsus) thì Ngài ban cho quyền - bình trở nên con-cái Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ tin danh Ngài; kẻ ấy chẳng phải sanh bởi khí - huyết, chẳng phải bởi tinh - dục, cũng chẳng phải bởi ý người, nhưng bởi Đức Chúa Trời » (Gi 1 : 12,13).

Trên đây là công - việc mẫu - nhiệm mà Đức Chúa Trời thi-hành trong lòng của tội-nhân khi họ tin nhận Jêsus làm Cứu - Chúa, giống

như gió muốn thổi đâu thì thổi, chúng ta thấy công-năng của gió, nghe tiếng gió, nhưng không biết gió đến từ đâu và đi đâu. Một tội-nhân được cứu, không thể không ngạc-nhiên trước tình-thương kỳ-diệu của Đức Chúa Trời sẵn-sàng làm cho những kẻ khốn-nạn như chúng ta trở nên con trai, con gái của Ngài. Nhờ đó, chúng ta được thừa-hưởng cả cơ-nghiệp của Chúa khi Ngài đã phán: « Con ơi, con

ở cùng Cha luôn, hết thầy của Cha là của con. »

“ Ai ở trong Đấng Christ này là người được dựng nên mới, những sự cũ đã qua đi, này, mọi sự đều trở nên mới. » Người ấy có tâm-linh mới, hi-vọng mới, tên mới, nghe bài hát mới, thấy thành Giê-ru-sa-lem mới, dự vào giao-ước mới, gia-nhập gia-đình của Đức Chúa Trời và có cả một cuộc sống mới.

Mục-sư ĐOÀN-VĂN-MIỀNG

Phòng Sách của Hội-thánh Tin-lành Tuy-hòa

Trường Trung Tiểu Học Tuy-Hòa đang xây cất thêm 2 phòng học

Huyền Ca

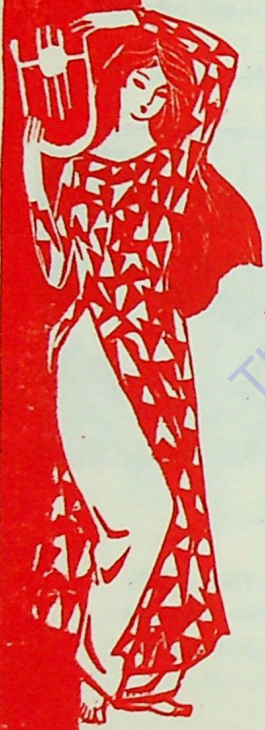
Tường chừng đứt hẳn đường tơ,
Lượng trên chẳng nở bây giờ còn đây.
Lại ngồi nắn phím so dây,
Tân-xuân lại viết một vài câu thơ.
Nhu ai nào dám hững-hờ,
Mà quên mai thắm đào tơ nở nà ;
Chuyền mình thoảng chút Đông qua
Cỏ cây tình giãc, sơn-hà cảm-thông.
Hoa xuân nắng đẹp trùng phùng
Chim muông nhảy-nhót núi rừng xôn-xao
Tuyết vờ đất rộng trời cao
Rừng xanh biển thẳm nơi nào cũng xinh.
Ta vui chẳng phải một mình
Bốn phương đồng-diệu phi tình hoan ca
Nhịp nhàng Ha-lê-lu-gia
Ngợi-khen Danh-Thánh. Lạy Cha đời đời.
Xuân về xin được an-vui
Hồn-nhiên tuổi trẻ, nụ cười ngây-thơ.
Đề rời nắn nốt đường tơ

Ngợi khen cuộc sống chan hòa Yêu-Thương !

XUÂN NHÂM-TÝ

LÊ-ĐÌNH-LÂN

(Phan-Rang)

Lá thư

Hải-ngoại

Pháp quốc, Mùa Đông 1971

Nhân dịp Xuân về, thật là một vinh dự cho tôi, từ nơi đất khách quê người, được cảm thông cùng quý vị độc-giả Rạng-Đông và cùng đồng bào thân mến.

Trước thềm năm Nhâm-Tý, tôi không thể không gửi về quý vị, ước vọng chân thành của tôi : ước vọng một năm hòa-bình và hạnh-phúc. Vâng, tôi biết rằng thật khó mà nói đến hòa-bình, hạnh-phúc trong thời buổi loạn-ly, trong tình thế diên đại, bạo tàn mà ta đang sống. Nhìn bàn cờ thế-giới, không có gì cho phép ta tin rằng trong năm Nhâm - Tý, chiến - tranh sẽ chấm dứt trên mọi mặt trận, từ Việt-Nam sang Ái-nhì-Lan, qua Cận-Đông. Năm Tí, năm Sửu hay

năm Dần... Và ví dụ, với một sự lạ lùng nào, các mầm khói lửa ấy dập tắt được trong những năm tới đây, thì chắc chắn là những mầm khác lại vụt cháy ở vài nơi khác.

Ta có thể nói rằng lịch - sử nhân-loại là một lịch-sử đầy dẫy chiến-tranh, xen lẫn đây đó với vài khoảng hòa - bình ngắn ngủi. Một tỷ dụ : từ thế-kỷ thứ 15 trước Chúa đến thế-kỷ 19 sau Chúa, lịch-sử ghi 277 năm hòa - bình và 3130 năm giữa chiến tranh ! Chỉ có 20 năm cách nhau giữa hai thế-chiến 1919 và 1939, đã giết hết 10 triệu và 40 triệu người. Riêng đất nước Việt-Nam miễn yêu, hơn 25 năm nay (một phần tư thế-kỷ !) không biết đến một ngày hòa-bình.

Thật là thê-thảm mà nhìn đến những cố gắng của các quốc-gia, yêu-cầu hội-nghị hòa-bình, ký kết hòa ước đê...chuần-bị chiến tranh...
... Trong khi trên thế-giới cứ 3 người thì có hai người ăn không đủ no, các cường quốc đã xuất những số tiền khổng lồ đê làm bom đạn. Ngân sách của Mỹ - quốc và Nga-sô dành cho chiến-tranh lớn hơn tất cả lợi tức của Ấn-độ và Nam-Mỹ hợp lại.

Vì cơ các quốc-gia chông chắt khí giới càng ngày càng mãnh liệt, nên không khí nghi ngờ, sợ hãi, thù hằn bao trùm cả sự bang giao quốc-tế, khó mà đê mĩ lại hòa-bình. Hòa-bình ! Danh-từ đẹp đẽ biết bao ! Thi nhân đã nói : « Lời cầu nguyện đẹp nhất của con người là hòa-bình chứ không phải chiến-thắng. » Than ôi, thế gian không biết cầu nguyện như thế. Làm sao mà người ta có thể cầu-nguyện như thế, trước thềm năm Nhâm-Tý, nếu trong thâm tâm còn nuôi sự nghi ngờ đối với đồng loại, hờn ghét với kẻ thù, sự vị-kỳ, sự tự tôn, tự đại...

Còn hạnh - phúc ? Ta có thể thành-thật chúc nhau hạnh-phúc không ? Chúng ta đang sống trong

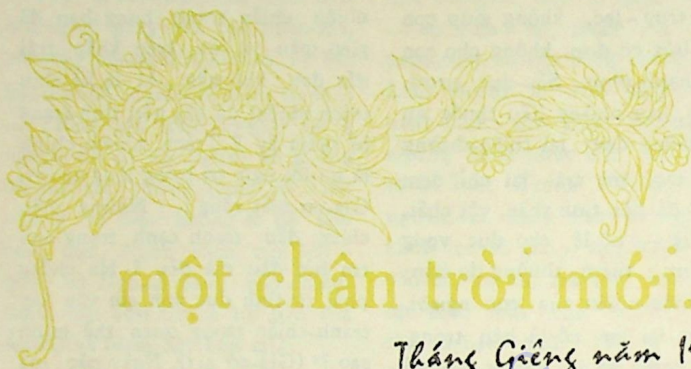
một thế-giới đầy lo ngại, sợ sệt — sợ hiện - tại, phân vân trước tương-lai, sợ đời sống, sợ sự chết. Làm người ai chả muốn nếm hạnh-phúc, tìm kiếm hạnh-phúc, nhưng hạnh-phúc dần dần tỏ ra là ảo ảnh. Trong thế-kỷ trước, người ta ngây thơ tưởng rằng khoa-học sẽ giải - quyết hết mọi vấn-đề, và khi trả lời đê được hết các thắc mắc của ta, sẽ đê m cho ta hạnh-phúc. Những người nghi như thế là sai lầm, quên rằng Khoa - học thường đặt ra nhiều câu hỏi hơn là đê m lại trả lời. Đê m người ta cho rằng nhờ sự tiến bộ kinh-tế, số đông sẽ có đời sống vật chất đầy đủ hơn, và cứ như thế mọi người sẽ hưởng đê m hạnh-phúc. Theo lý luận đó hạnh-phúc sẽ là một món hàng chế tạo, một vật dụng đê m xài đê m nghĩa với chiếc xe hơi, tủ lạnh. v.v... khổn nỗi, ta thấy rằng kỹ-thuật đê m lại nhiều tiện nghi bao nhiêu thì lại làm tăng sự đòi hỏi vô bờ bến của con người bấy nhiêu, gây lòng bất mãn, chán chường, thất vọng. Xã-hội phồn thịnh không đê m lại hạnh-phúc cho con người. Trái lại, số người tự sát ở các quốc-gia giàu sang nhiều hơn là ở những nước chậm tiến.

Vùi mình vào các cuộc truy hoan, truy - lạc, không giúp con người bớt cô-đơn, không cho con người hạnh-phúc. Sắc-dục, rượu, á phiện, hay những liều thuốc an thần không đem lại thiên-đường nhân - tạo, mà trái lại chỉ đem đến sự đê hèn tinh thần, vật chất, sự nô-lệ — nô-lệ cho dục vọng tham lam, thèm thường do bản-năng thiên-nhiên của con người. Nói tóm lại sự nô-lệ bên trong, khủng khiếp và ác nghiệt hơn cả sự nô-lệ đến từ bên ngoài. Đó chính là địa ngục. Vì người không phải chỉ là thịt và xương, mà là cơ thể và linh hồn, người không thể có hạnh-phúc được nếu thiếu chiều thuộc linh. Người không những chỉ đói cơm, khát nước, mà còn đói khát cả về phương diện thuộc-linh. Chỉ có Đức Chúa Trời, Đấng đã tạo dựng nên con người, mới làm cho người hết đói khát thuộc-linh, mới cho con người sự bình an tâm trí, tức là hạnh-phúc,

Chúng ta phải thiết thực nhìn nhận rằng : giá hòa-bình rất cao. Chiến tranh không phải chỉ là một vấn-đề chính-trị hay quân-sự. Nó là một vấn-đề thuộc linh. Từ trận « chiến-tranh » huynh-đệ đầu tiên

khi Ca-in giết chết A-bên, bao nhiêu chiến tranh hung bạo đã gieo máu và lửa trên khắp trái đất đau khổ này. Ai là kẻ chịu trách nhiệm đã gây nên tình-trạng bi thảm ấy ? Trách nhiệm chính là tội-lỗi ngư trị trong lòng người, Gia-cơ viết rằng : « Những điều chiến đấu tranh cạnh trong anh em bởi đâu mà đến ? Há chẳng phải từ tình dục anh em vẫn hay tranh-chiến trong quan thề mình sao ? » (Gia-cơ 4:1). Ngày nào mà trái tim dày dạn vì tội lỗi của con người chưa thay đổi thì ngày đó hòa-bình thật sự lâu dài không thể có được trên mặt đất. Không phải chỉ kêu gào hòa bình đầu miệng. Không phải vì một phương pháp giáo dục mới, những luật lệ quốc-tế mới, hay hội-nghị hòa-bình mới mà chiến - tranh sẽ bị loại bỏ. Không. Muốn được hòa-bình phải có một trái tim mới. Đức Giê-hô-va đã hứa : « Ta sẽ ban lòng mới cho các ngươi, và đặt thần mới trong các ngươi. Ta sẽ cắt lòng bằng đá khỏi thịt các ngươi và ban cho các ngươi lòng bằng thịt, Ta sẽ đặt Thần ta trong các ngươi và khiến các ngươi noi theo

(coi tiếp trang 50)

một chân trời mới...

Tháng Giêng năm 1972

Bạn thân-kính,

Dẫu bạn có luyện - tiếc hay không, hoặc như thi-sĩ Lamartine có lần gọi « thời - gian hỡi, xin hãy dừng cánh người » ... thì thời - gian vẫn lặng - lẽ trôi đều theo nhịp tiến vô-tận của không-gian. Quyền lịch 1971 đã xé xong ! Bạn ngồi ôn lại quá-khứ. Những cuộc thành - bại xoay vần theo tháng năm, hạnh - phúc chóng tan, đời sống phù - du, những mang đến bạn ít nhiều cảm-nghĩ bi-quan. Nhưng bên thềm năm mới, bạn vẫn ước - mong và hy - vọng... Mặc dầu khung trời mà bạn đang tiến không hề hứa hẹn một sự thỏa - đáp mỗi ước-mơ toàn-diện của cõi lòng bạn. Có bao lần bạn mạo - hiểm cố tìm một chân trời mới nào đó cho cuộc đời... nhưng rồi bạn tự hỏi — đâu là chân trời mới ?

Xuyên qua lịch-sử nhân-loại, bạn bắt gặp nhiều khung trời với màu sắc khác nhau. Bạn thử bước vào vòm trời triết-học Hy-lạp. Bạn nghe những bài diễn-thuyết hay ho của Socrate và Platon mời bạn vào một cuộc dẫn thân tìm chân-lý trong lãnh-vực thuần-lý. Bạn tìm thấy Thượng-Đế của Platon trong những nguyên-tắc trừu-tượng khó hiểu. Bạn muốn đi xa hơn, nhưng lý-trí vẫn phải nằm trong cái

giới-hạn của « con người » ! Quả nhiên chân trời của triết-học không phải là vàng thái-dương chiếu sáng, sưởi ấm và đem hơi sống cho cõi lòng buốt-giá của thế-nhân. Nhưng đây chỉ là sự nỗ-lực của lý-trí để vượt qua đường ranh-giới đến vô-hạn, một chân trời quá sự hiểu biết của con người. Bạn ngả lòng trong lời nói của Socrate : « Đây không phải là con đường, chỉ là khu rừng đầy đặc, mà chúng ta vẫn phải tiếp tục khai-phóng. »

Bạn quay sang khung trời khoa-học. Những phát-minh tuyệt-diệu của các nhà khoa-học đó đây, đã đưa nhân-loại đến một chân trời lạc-quan. Đời sống vật-chất con người tương-dối tiện-lợi và an-ninh. Nhưng sau bức màn tươi-sáng ấy, lại tiềm-ẩn mối đe-dọa kinh-khủng. Sự áp dụng của khoa-học vào hai cuộc thế-giới đại-chiến vừa qua đã tàn-sát một số người không lồ trong lịch-sử bi-thảm của nhân-loại, và đưa nhân-loại vào một cuộc khủng-hoảng tinh-thần trầm-trọng vẫn còn thê-hiện đến ngày nay. Bạn từng nghe giọng bi-thảm của luồng triết-ly hiện-sinh Jean Paul Sartre đó đây... con người chỉ như khách lữ-hành, dẫn thân vào một chân trời vô định...

Bạn lại trở về hệ-thống tôn-giáo trần-gian. Bạn mở một cuộc sống thánh-thiện, nhưng rồi bạn không bao giờ với tới. Những qui-luật và nguyên-tắc đạo-đức đặt trên vai bạn quá nặng và bạn ngả dài. Những hứa-hẹn của khung trời khờ-tu trở thành quá xa vời với con người trong bình-diện « nhân vô thập toàn » này ! Bạn tuyệt-vọng chăng ? Đây, một chân trời mới đang chờ đón bạn. Cái niên-lịch mà bạn đang dùng mỗi ngày trên lãnh-vực quốc-tế, đã nói với bạn một thực-sự, một khởi-diềm của chân trời mới ấy. Thật vậy, sự Giáng-thể của Cứu-Chúa Cơ-đốc hẳn là một biến-cổ trọng đại, chia đôi dòng lịch-sử của nhân-loại. Ngài đã trở-thành Trung-tâm lịch-sử loài người. Khi bạn nói năm 1972, tức nhiên có nghĩa là sự giáng-thể của Cứu-Chúa Cơ-Đốc đến nay là 1972 năm, như thế bạn đã gián-tiếp xác-nhận thực-sự ấy rồi. Chính Chúa Giê-xu là CHÂN-

TRỜI MỚI, là SỰ SÁNG LỚN từ trời chiếu sáng giữa thế-gian tối tăm này, như lời Kinh-Thánh phán : « Dân ấy ngồi chỗ tối-tăm. Đã thấy Ánh Sáng Lớn : Và trên những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng sự chết, Thì Ánh Sáng đã mọc lên ». (Mat 4 : 16).

Bạn thân,

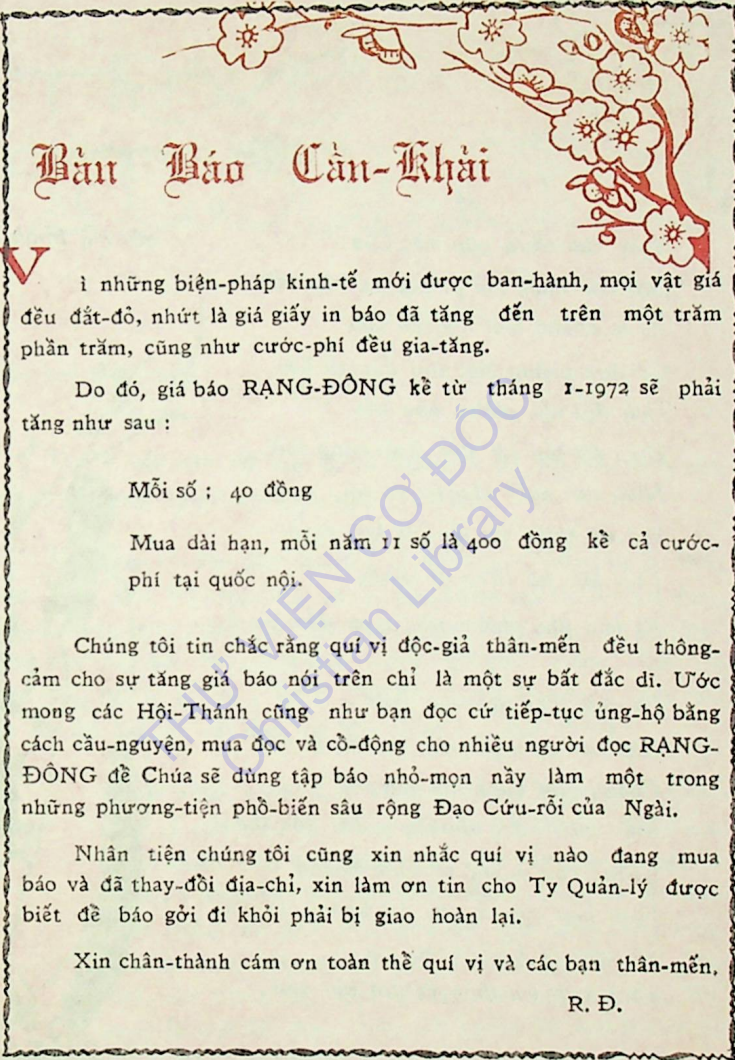
Thật vậy, chân trời của người Cơ-Đốc không nằm trong khái-niệm trừu-tượng của lý-trí, nhưng là một chân trời được khai-thị qua sự hiến-thân của Cứu-Chúa Cơ-Đốc. Chính Ngài là ĐƯỜNG ĐI, CHÂN-LÝ và SỰ-SỐNG, và qua Ngài mà con người có thể nhận biết Thượng-Đế để được sự thỏa-đáp toàn-vẹn. Thượng-Đế của người Cơ-Đốc không phải là một mớ nguyên-tắc, nhưng là một Vị-Phàm Sống, Yêu-Thương, Thánh-khiết trong từng-trái của một người được tái-tạo nên mới bởi quyền-năng của Thần-Linh Ngài xuyên qua niềm tin trong Cứu-Chúa Giê-xu, như lời Kinh-Thánh phán : « Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì được dựng nên Mới ; những sự cũ đã qua đi, này mọi sự đều trở nên Mới » (11 Cor 5 : 17). Ở chân trời mới này, bạn sẽ là một con người mới trong tâm tánh thánh-thiện của Thượng-Đế. Bạn hướng về vĩnh-cửu trong niềm Tin và Yêu, và trong mối tương-giao Thiên-phụ với Thượng-Đế. Ngài là nguồn sống thật vĩnh-cửu, làm thỏa-mãn mỗi nhu-cầu sâu kín của cõi lòng bạn từ lâu.

Bạn thân,

Bạn đang ở một khung trời đen tối chẳng ? Xin hãy mau mở cửa lòng bạn để Ánh bình-minh Thiên-Thượng chiếu sáng cả đời bạn qua những ngày giống tổ của trần-gian, và đưa bạn đến con đường sáng đời đời. Xin hãy nghe lời Chúa Giê-xu nói với bạn : « Ta là Sự Sáng của Thế-gian ; người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối tăm, nhưng có Ánh Sáng của sự sống ». (Giăng 8 : 12).

Mong gặp bạn trong Chân Trời Mới này

THÀNH - TÂM

Bản Báo Cần-Khai

Vì những biện-pháp kinh-tế mới được ban-hành, mọi vật giá đều đắt-dô, nhưt là giá giấy in báo đã tăng đến trên một trăm phần trăm, cũng như cước-phí đều gia-tăng.

Do đó, giá báo RẠNG-ĐÔNG kể từ tháng 1-1972 sẽ phải tăng như sau :

Mỗi số ; 40 đồng

Mua dài hạn, mỗi năm 11 số là 400 đồng kể cả cước-phí tại quốc nội.

Chúng tôi tin chắc rằng quý vị độc-giả thân-mến đều thông-cảm cho sự tăng giá báo nói trên chỉ là một sự bất đắc dĩ. Ước mong các Hội-Thánh cũng như bạn đọc cứ tiếp-tục ủng-hộ bằng cách cầu-nguyện, mua đọc và cõ-động cho nhiều người đọc RẠNG-ĐÔNG để Chúa sẽ dùng tập báo nhỏ-mọn này làm một trong những phương-tiện phổ-biến sâu rộng Đạo Cứu-rỗi của Ngài.

Nhân tiện chúng tôi cũng xin nhắc quý vị nào đang mua báo và đã thay-đổi địa-chỉ, xin làm ơn tin cho Ty Quản-lý được biết để báo gởi đi khỏi phải bị giao hoàn lại.

Xin chân-thành cảm ơn toàn thề quý vị và các bạn thân-mến,

R. Đ.

Thơ

Cuộc đời mới

Ngày nào chưa gặp mặt Cha
Đời con nhận chỉ phong ba nẻo sào,
Âu lo chẳng biết nguyện cầu
Cô đơn chẳng biết tìm đâu tỏ bày,
Thấy đời chỉ giống mây bay
Hợp rồi tan vỡ tiếc hoài công thôi,
Nhìn đời nghĩ chuyện xa xôi
Vui rồi buồn lại lần hồi kéo sang,
Linh hồn bỏ lửng di hoàng
Xa hoa phù phiếm trần gian đắm mình.

Từ ngày Cha ngự tâm linh
Đời con có một niềm tin trong đời,
Chẳng còn buồn tủi sầu vơi
Phút vui chóng thoáng và lời oán than,
Chẳng còn mộng mị kinh hoàng
Than bao câu chuyện bẽ bàng chia phôi
Từ ngày có Chúa sáng soi
Lòng con vui thỏa cất lời tôn vinh.

HUYỀN GIANG

(nhóm Hướng Thượng Long Xuyên)

TRANG TUỔI THƠ

Các em thân mến,

Thế là một năm đã qua rồi và chúng ta lại bắt đầu một năm mới : năm một ngàn chín trăm bảy mươi hai.

Thời-gian cứ đều đặn trôi qua và mỗi ngày chúng ta lại sống một ngày mới. Với tâm-hồn vô-tư, hồn-nhiên có lẽ các em đang thấy những ngày tháng của tuổi thơ là đẹp. Phải, tuổi thơ đẹp lắm. Đẹp như một bài thơ, một bức tranh, một giấc mộng,.. Các em hãy cùng hát lại bài ca « TUỔI THƠ » của Lê-Thương — một bài ca nói lên cái vui, cái đẹp, cái hồn-nhiên của thời thơ-ấu :

« Trời xanh xanh mát, Hương thơm thơm ngát, Cùng nhau ta múa điệu ca, Cùng nhau ta hát đời ta. Nhụy hoa thanh-khiết, men hoa ngây-ngất, Hát cho tâm-hồn được khuây, Cũng như cánh đẹp được bay... Cười vui ca hát, Tươi thắm đôi môi ướm, Bàn tay năm ngón cũng xinh, Máu da trong-trắng mượt tinh. Chìm trong đôi mắt, Bao ước-mơ trong vắt, Sướng thay cho đời trẻ thơ, Mỗi trang là một bài thơ... Sớm bắt bướm hái hoa kêu la nô

*đùa, Chiều lại ra dạo chơi vườn hoa, Tôi quẩn-luyến
má ba vui ca bên đèn, Bảy giờ đêm nằm ngủ mơ thấy
tiên... >*

Tuổi thơ đẹp lắm, vui lắm. Nhưng tất cả cái gì rồi cũng sẽ qua đi. Thời thơ-ấu của các em rồi cũng sẽ qua đi như một áng mây. Các em lớn dần, lớn dần theo thời-gian và rồi những gì đẹp đẽ tươi-sáng của tuổi thơ chỉ còn là những hình-ảnh mập-mờ trong trí nhớ... Tất cả chỉ còn là kỷ-niệm.

Vì tuổi thơ là êm đẹp và chóng qua nên ước mong rằng các em hãy vui hưởng trọn vẹn những ngày vàng son ấy. Các em hãy sống xứng đáng những ngày tháng của tuổi thơ. Các em đừng lãng-phí thời-gian một cách vô-ích. Tuổi thơ các em đã làm được những gì? Hãy sống một cuộc sống hữu-ích cho người khác, cũng như cho cuộc sống mai-hậu của các em. Hãy làm những gì thuộc bổn-phận và khả-năng của các em. Trong gia-đình hãy tỏ ra một người con hiếu-thảo, một người anh, người em, người chị hiền-hòa. Trong trường học, hãy tỏ ra một người học-trò ngoan, kính thầy yêu bạn. Ngoài xã-hội hãy biết yêu-thương giúp-đỡ mọi người... Nhưng trước hết mong rằng các em, ngay từ lúc tuổi-thơ, hãy tưởng nhớ đến Thiên-Chúa và tôn-thờ Ngài, là Đấng Tạo-Hóa đã dựng nên vũ-trụ và con người. Các em hãy dâng-hiến lòng mình cho Thiên-Chúa, mời Ngài ngự vào lòng, chắc-chắn Ngài sẽ thay đổi lòng các em trong-trắng, hướng-dẫn và ban cho các em năng-lực để sống xứng đáng và vui hưởng trọn vẹn những ngày thơ-ấu. Các em hãy ghi nhớ Lời Thiên-Chúa đã dạy rằng: « Trong buổi còn thơ-ấu hãy tưởng nhớ Đấng Tạo-Hóa người... »

Ước mong các em hãy đến gần Thiên-Chúa để bắt gặp Tình-Yêu sâu-dậm của Ngài

T.T.H.

Các em Thiếu-Nhi :

- Muốn có môi - trường để phát-triển một đời sống tuổi thơ lành-mạnh,
- Muốn được hướng - dẫn để phát-huy những tài - năng sẵn có,
- Muốn kết bạn với những Thiếu - Nhi toàn - quốc và trao-đổi nhau những tài-năng, sở-thích,
- Muốn tìm một niềm vui với những người cùng lứa tuổi...

Thân mời các em Thiếu-Nhi gia - nhập :

GIA-ĐÌNH TUỔI-HỒNG

Điều-kiện gia-nhập :

- Tất cả các em thiếu-nhi Việt-Nam không phân biệt tôn-giáo, trình-độ học-văn.
- Hứa đóng góp bài vở vào Trang Tuổi-Hồng và tham-gia các cuộc thi sáng-tác đố vui hàng tháng.
- Viết thư ghi rõ tên họ, tuổi, năng-khiếu, sở-thích, địa-chỉ... và kèm theo một tấm hình 4x6 gửi về Chị Yên-Dung, Hộp Thư 1110 - Saigon.

Các em gia-nhập GIA - ĐÌNH TUỔI - HỒNG sẽ được lần-lượt giới-thiệu trên TRANG - TUỔI - HỒNG.

MÓN QUÀ

TẾT

THANH loay quay với con heo đất. Nó đưa lên đưa xuống coi nặng bao nhiêu. Chắc cũng khá lắm vì con heo này nó rất chăm chỉ cho ăn và nuôi từ hồi năm ngoái kia mà. Thức ăn của heo là bạc kềm của mẹ nó cho mỗi khi nó gánh hàng, nấu cơm, xách nước ... hay của bà ngoại cho mỗi khi nó nhổ tóc, gội lưng cho bà. Nó nhìn lịch: 25 rồi! Chỉ còn năm ngày nữa là tới Tết. Bao nhiêu tiền nó dành dụm cả năm chừa trong con heo sẽ được xài vào dịp vui này. Nó sẽ được mặc áo quần mới dẫn các em nó đi chơi. Nó sẽ không bị thặng Tư con Bà Mập gọi bằng thặng «chân không» nữa. Con Kiều sẽ

hết cột tóc bằng sợi dây cao su và thặng Cu sẽ không bị «tây chay» chỉ vì trong các cuộc chơi nó chỉ có súng bằng tàu chuối thay vì súng bắn nước... Anh em nó thua sút chúng bạn nhưng nó không lấy làm buồn và cũng không đòi hỏi vì gia-đình nó nghèo. Nó luôn cầu nguyện cảm ơn Chúa vì Ngài cho mẹ nó còn đủ sức khỏe làm việc nuôi anh em nó ăn học. Nó tỏ ra ngoan ngoãn giúp đỡ mẹ và không bao giờ nó mặc cỡ khi bị tụi bạn chế giễu «con trai gì mà nấu ăn quét nhà...». Bây giờ, niềm mong ước bấy lâu sắp được toại nguyện. Sắp «làm thịt», con heo nó thấy do dự. Nhưng nghĩ tới đôi dép cho nó, cái súng nước

cho thằng Cu, cái kẹp tóc cho con Kiều, cây váy tai cho bà, miếng xà bông gội đầu cho mẹ, nó mím môi. «Soop»... Con heo đất nứt nẻ để ra những đồng bạc sáng chói. Một đồng, hai đồng... năm đồng... mười đồng rồi một trăm, hai trăm, ồ, nhiều quá. Cuối cùng nó tổng kết được năm trăm năm mươi ba đồng. Nó tự nhủ : Ồ, Chúa cho nhiều quá ! Dâng Chúa nam chục nẻ, đôi dép nẻ, cái súng nẻ, xà bông nẻ... rồi mình thưởng cho mình mười đồng bạc kẹo nữa chứ ! Còn bao nhiêu để dành nuôi con heo khác... Nổi hân-hoan hiện rõ trên nét mặt ngây thơ của nó. Nó cất tiếng hát vang «Ngày giờ qua qua qua dường như tên bản chóng quá, nước chảy qua, bóng câu qua...»

Thanh từ quán Bà Mập trở về với bao ni-lông đầy quà Tết. Nó

nghe thấy nụ cười toe toét của thằng Cu với súng nước mới toanh đỏ chót trên tay, cái má phúng phính nở đồng tiền của con Kiều với chiếc kẹp có nơ tím. Còn cây váy tai này chắc là làm vừa lòng bà lắm. Với miếng xà bông gội đầu thơm phức này chắc mẹ sẽ xoa đầu nó khen ngoan. Còn đây, với đôi dép Nhật trắng toát có quai xanh và bộ đồ mẹ nó mới may chắc sẽ làm nó nổi bật trong ban hát Thiếu nhi Hội thánh vào buổi nhóm sáng mồng một đầu năm. Nó sung sướng nhảy nhót. Nhưng bây giờ Thanh chưa xòe ra đâu. Nó muốn dành cho mọi người một ngạc nhiên vào phút chót...

Thanh rón rén đi ngã sau để không ai thấy nó rồi lên vào buồng tìm chỗ kín nhất cất bao đồ. Thanh nghe văng vẳng tiếng má nó đang nói chuyện với ai ở nhà trên. Chợt nó nghe tiếng mẹ nó gọi :

— Thanh ơi, mẹ bảo, con.

Thanh nhanh nhẹn chạy ra :

— Dạ, mẹ sai gì con ?

— Vào trong lu đóng một lon gạo đi con !

Thanh thấy trong nhà có mọi
vài người đang nói chuyện. Một
người đàn ông trạc bằng tuổi
Ba Thanh, rúc rười ngồi bệt
dưới đất, một thằng con trai đứng
bên, lớn gần bằng nó tay bằng
một đứa bé độ ba tuổi.

Thanh mang gạo ra và nhìn
kê những người ăn xin.
Người đàn ông bị cụt chân tới
đầu gối đi bằng chân gỗ, thằng
con trai mặt mũi trông sáng sủa
nhưng cũng ăn mặc lôi thôi, còn
con bé trên tay thằng anh nó
thì ghê chốc đầy mình, nước mũi
chảy lòng thòng, tay cầm khúc
bánh mì gần như lên mốc. Nhìn
ba cha con người ăn xin, nó cảm
thấy thương hại. So với họ, nó
thấy anh em nó dẫu nghèo nhưng
vẫn còn hơn hai đứa bé này nhiều.
Nó vẫn còn có thể dành dụm tiền
để sắm quà Tết, còn họ, hôm nay
vẫn phải đi ăn xin không biết Tết
này họ sẽ ở đâu, làm gì hay vẫn
phải cứ đi vất vưởng từng nhà
để rồi bị người ta chửi mắng...
Bất giác lòng nó se lại, và với
trí óc trẻ thơ, nó ước gì mình
có phép lạ hay giàu có như ông
Năm ở đầu xóm để có thể giúp
những người này...

Ba cha con người ăn xin đi
khỏi nhưng Thanh vẫn còn buồn.
Nó tự hỏi bây giờ trời gần tối
rồi nhưng người này sẽ ở đâu.
Họ có sẽ được hưởng cái tết vui
vẻ như bao nhiêu người khác
không... Bỗng một ý-tưởng nảy
vụt trong trí nó. Nó vội xua đi
nhưng ý tưởng đó vẫn vung vẩy

“Hay yêu kẻ lân-cận như mình...
“Ta nên giúp đỡ kẻ khổn cùng”...
Lời Chúa vẫn vang bên tai nó.
Trong lòng nó đang có hai ý
tưởng đối chọi nhau, một bên là
nghĩ tới người, một bên là nghĩ tới
mình. Lời Chúa lặp đi lặp lại
trong lòng nó như thúc bách nó
làm một điều gì.

Thanh vội-vả chạy vào buồng.
Nó lục lấy đôi dép và mấy cái
bánh bỏ vào bọc ni-lông rồi vụt
chạy ra theo ba cha con người
ăn xin.

— Nay bác ơi!

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn lại :

— Chị rứa em ?

— Dạ... dạ «Quà tết» của cháu tặng cho hai đứa con của bác đây. Nói xong Thanh trao bao ni-lông đựng đôi dép và mấy con cá cho người ăn xin rồi vội vàng bỏ chạy trước cặp mắt sùng sốt và cảm động của ông ta.

Thanh chạy đến khi khuất người ăn mày nó mới từ từ bước đi. Nó tự nhủ: «Mình đi chân không cũng được», rồi nó nghĩ tới niềm vui của thằng Cu, con Kiều, với hai đứa con người ăn mày. Thanh cảm thấy lòng lâng lâng. Nó vừa đi, vừa hát: «Tết ta không chi vui bằng, ngợi khen Chúa Cha Toàn năng...»

— BÈ MI MI

HỘP THƯ TUỔI HỒNG

— EM TRẦN NGỌC TUẤN — SÀI GÒN :

Đừng ngại chi hết, cứ gửi giải đáp về cho chị, sẽ có phần thưởng cho những em đáp trúng nhiều nhất. Chúc Tuấn học giỏi nhé !

— CÁC EM HỒNG, YẾN, HOA — VINH LONG :

Cảm ơn lời chúc của các em — Trang Tuổi Hồng bắt đầu có từ Rạng Đông số Giáng Sinh 71. Có thắc-mắc nào các em cứ biên thư về cho chị. Mến.

— BÉ MI MI SÀI GÒN

Bài đã đăng rồi, khá lắm. Nhớ gửi thêm những sáng tác mới nhé — Mến nhiều.

— NHẮN TIN CHUNG :

TTH sẽ có phần thưởng mỗi lục cá nguyệt cho những em nào giải đáp đúng câu đố, Ô chữ nhiều nhất. Cũng sẽ có phần thưởng cho những em nào có bài viết được chọn đăng. Mong các em cố gắng. Thư từ bài vở xin các em gửi về hộp thư 1110 Sài Gòn chứ đừng gửi về địa chỉ của Tòa soạn Rạng Đông — Cảm ơn.

THỬ TRÍ CÁC EM

— Người bộ hành :

— Thưa ông, phải mất bao lâu để đi từ Corbigny đến Saint - Révérien ?

Phu làm đường ngừng đầu lên nhìn người bộ hành không đáp. Người bộ hành lặp lại câu hỏi. Phu làm đường vẫn yên lặng. Ông ta nghĩ rằng đây là người câm điếc và ông tiếp tục đi. Đi được khoảng 100 thước ông nghe tiếng người phu làm đường gọi lại. Ông ta trở lại và người phu làm đường nói :

— Thưa ông, phải mất 2 giờ.

Khách bộ hành hỏi :

— Sao Ông không trả lời khi tôi vừa hỏi ?

CÁC EM ĐOÁN XEM NGƯỜI PHU LÀM ĐƯỜNG TRẢ LỜI
NHƯ THẾ NÀO ?

oOo

— Bà Tí hỏi bà Tèo :

— Người mà bà vừa nói đến có bà con gì với bà không ?

Bà Tèo trả lời :

— Mẹ của người đó là đứa con độc nhất của má tôi.

BÀ TÍ TỎ RA KHÔNG HIỂU, CÁC EM HÃY GIẢI NGHĨA
GIÙM CHO BÀ TÍ.

oOo

Cơ-Đốc

Giáo

với

vấn-đề

Bình

Đẳng

Rô-ma 10 : 12, 13

BINH - đẳng và bất bình - đẳng là vấn-đề thường tranh-chấp giữa Xã-Hội loài người. Kẻ ở giai-tầng áp-bức, thiết-thời thì đòi cho được bình-đẳng. Ngược lại những người ở địa-vị ưu-thế thì quyết rằng muốn bình-đẳng, phải đồng-đẳng. Nhưng theo tinh-thần của Cơ-đốc-Giáo mà Kinh-thánh bày tỏ thì trước mặt Đức Chúa Trời loài người là bình-đẳng, vì những lý-do như sau :

I. BÌNH - ĐẲNG TRONG SỰ SANH RA

“ Mọi người sanh ra bình - đẳng. Tạo - Hóa cho họ những quyền không ai xâm-phạm được. Trong những quyền đó : Quyền sống, quyền Tự-Do, quyền mưu-cầu Hạnh-phúc, » đó là câu bất-hủ trong bản tuyên - ngôn độc - lập nước Mỹ năm 1783. Cuộc cách-mạng đập đổ quân-quyền chuyên chế của nước Pháp năm 1789 cũng nêu khẩu - hiệu : Tự-Do, Bình-Đẳng, Bác-Ái. Người ta không hiểu ý của Đức Chúa Trời, nên tự-tôn, tự-đại, thần-thánh-hóa. Còn những kẻ biết mình như Hoàng - Đế Philippe nước Macédoine xưa,

mỗi buổi sáng vua cho một linh cận-vệ đến trước mặt vua nói bốn tiếng « Vua cũng là người ! » Kinh - Thánh nói : « Loài người đều bởi người nữ sanh ra, sống tạm ít ngày bị đầy-dẫy sự khốn-khổ. » Đã là người không cứ ở giai-cấp nào, địa vị nào đều như nhau trong mấy chữ « Xuất mầu hoài » nghĩa là ra từ lòng mẹ, không ai hơn ai kém.

II. BÌNH-ĐẲNG TRƯỚC SỰ CHẾT

Không gì đau-khổ và buồn thảm cho loài người bằng sự chết. Ai cũng sợ chết, cổ ngữ nói : « Thấy chết lết cho xa. » Nào thuốc trường sanh bất tử, nào thuật phản lão hoàn đồng, nhưng kết cuộc mỗi người không tránh khỏi lưỡi hái của tử thần. Đúng như câu : « Nhân sanh tự cổ thù vô tử. » Trong sách Sáng-thể Ký đoạn 5 có nói đến tám ông tổ đầu-tiên của nhân-loại, có đời sống trường-thọ, mỗi ông sống trên 800 tuổi đến trên 900 tuổi như cụ Métus-êla được 969, nhưng kết cuộc mỗi ông đều có ba chữ « Rồi qua đời. » Sử-Ký Trung-Hoa có chép ông Bành - Tồ ở đời Đường - Nghiêu sống 800 tuổi rồi cũng chết. Bởi Kinh-Thánh là Lời của Chúa chép rằng : « Ai là người

sống sẽ không thấy sự chết, ai có thể cứu linh - hồn mình khỏi quyền Âm - phủ. » (Thi. 89 : 48). Nhưng tại sao có sự chết ? Và tại sao mọi người đều phải chết ? Đề giải-đáp hai câu hỏi ấy, xin qui vị hãy nghe lời Chúa trong sách La-Mã 5 : 12 nói : « Cho nên bởi một người mà tội-lỗi vào thế-gian, lại bởi tội lỗi mà có sự chết thì sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người như vậy vì mọi người đều phạm tội. » Căn - nguyên của sự chết là tội lỗi. « Vì tiền công của tội-lỗi là sự chết. » Bởi một người là A-đam nguyên - tổ loài người phạm tội mà di - họa cho dòng giống nhân loại trải qua muôn đời cho đến ngày nay, do đó hễ là người, ai sanh ra đều đã bị nọc độc của tội lỗi. Theo Thần-Học đó gọi là nguyên-tội. Nên Vua Đa-vít thi-hào của Do-Thái có nói : « Tôi sanh ra trong sự gian-ác, mẹ tôi hoài thai tôi trong tội lỗi. » Còn tội tự mình làm ra gọi là kỷ-tội. Nhưng loài người không cứ Đông, Tây, Kim, Cổ đều phạm tội. Nhà hiền - triết La - Mã Sénèque(56 TC) nói : « Mọi người đều phạm tội, kể nhiều người

ít . Thực-trạng của nhân-loại y như Kinh - Thánh chép và sự chứng - minh của các nhà hiền-triết Đông, Tây là mọi người là dễ uphải chết.

III. BÌNH-ĐẲNG TRƯỚC SỰ THÂM - PHÁN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Tội-nghiệp thay ! Chẳng những mọi người không tránh khỏi sự chết, mà sau khi chết, còn bị sự thâm-phán chi-công của Đức Chúa Trời, như Kinh - Thánh nói : « Theo như đã định loài người phải chết một lần, rồi bị phán xét » (Hêb. 9 : 27). Có người theo thuyết duy-vật nói « Chết là hết ». Thế thì sự công bình ở đâu ? Phao-lô giảng cho dân chúng tại thành Nhã-diễn của nước Hy - Lạp xưa là nơi sản xuất nhiều nhà triết-học như : Epicure, Zenon, họ nghiên-cứu vấn-đề nhân sanh hiện-tại mà không hiểu gì về tương-lai của đời người, nên Phao-lô cảnh-cáo họ rằng : « Đức Chúa Trời sẽ chỉ-định một ngày khi Ngài lấy sự công - bình của Ngài mà xét-đoán thế - gian... » Đức Chúa Jêsus nói : « Giờ đến khi mọi người trong mồ-mả nghe tiếng Ngài ra khỏi, ai đã làm

sống lại để được sự sống, ai đã làm dữ sống lại để chịu phán xét. » Vậy nên mọi người không trừ ai khá nghiêm-chỉnh và chuẩn-bị để ứng-hầu Đức Chúa Trời sau khi qua đời, như Kinh-Thánh khuyên-cáo : « Khá sửa-soạn mà gặp Đức Chúa Trời người. » Nhưng sửa-soạn bằng cách nào ? Xin xem (Giăng 5 : 24).

IV. BÌNH-ĐẲNG TRƯỚC SỰ YÊU - THƯƠNG CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Loài người được phú bẩm cho một tình yêu thương như : thương mình, thương gia-đình, thương người, thương xứ-sở v.v... song sự yêu thương đó có giới-hạn, có thời gian. Còn sự yêu-thương của Đức Chúa Trời bao-la rộng - rãi như

dại-dương. Đọc Trong quyền Lịch sử Loài Người dưới Mắt Thượng-Đế thấy loài người luôn muốn lánh xa Đức Chúa Trời tự-do đi theo đường mình phạm tội, chối bỏ Đức Chúa Trời, phủ-nhận Tạo-Hóa, phủ-nhận sự thực-hữu của Ngài. Nietzsche triết - gia Đức đồng-dục tuyên-bố « Thượng-Đế đã chết rồi, từ đây loài người được quyền làm mọi sự. » Nhưng căn-cứ vào thực trạng thì Thượng-Đế chết hay loài người đang dẫy chết ? Đức Chúa Trời vẫn sống và luôn luôn theo dõi, dùng nhiều cách để đem loài người trở lại cùng Ngài để hưởng phước (Hêb 1 : 1-2). Bằng chứng cụ-thể như Thánh Giăng chép « Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời » (Gi. 3 : 16).

V. BÌNH ĐẲNG BỜÌ MỖI NGƯỜI ĐỀU CÓ CHUNG MỘT ĐẲNG CỨU-THỂ

Khi Nguyên-tổ A-Đam phạm tội Đức Chúa Trời liền hứa ban cho nhân-loại một Đẳng Cứu-thể (Sáng. 3 : 15).

Qua bao thế-kỷ, người Do-thái cũng như dân ngoại-bang đều trông đợi Đấng đó đến để giải thoát mình khỏi xiềng - xích của Sa-tan, nô-lệ của tội-tội. Lời hứa ấy đã được ứng - nghiệm trong Đức Chúa Jê-sus, nên khi Ngài giảng - sanh thiên - sứ truyền rằng : « Này, ta báo cho các ngươi một Tin - Lành là sự vui-mừng lớn cho muôn dân, ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các ngươi một Đấng Cứu-thể là Christ, là Chúa » (Lu 2 : 10, 11). Đó là Cứu - Chúa mà nhân - loại hằng trông-đợi, Ngài đã giảng - sanh cách đây 1971 năm rồi. Ngài đã chết trên thập-tự-giá để chuộc tội cho cả mọi người. Thánh Phao-Lô chứng minh : Đức Chúa Jê-sus Christ đã đến trong thế-gian để cứu vớt kẻ có tội, ấy là lời chứng chắc-chắn (1 Ti 1 : 15).

KẾT LUẬN.— Qua những điều trình bày ở trên và theo quan điểm của Tin-Lành thì trước mặt Đức Chúa Trời mọi người đều bình-dẳng. Nhưng tại sao nhân-loại vẫn còn sống trong sự chệnh-lệch, kỳ-thị, tranh-đấu, bao cảnh thảm mục, thương tâm diễn ra? Nguyên-nhân chính là loài người muốn sống ngoài Đức Chúa Trời và phủ-nhận công-lao cứu chuộc của Chúa Jêaus Christ. Kinh-Thánh nói: Trong Đấng Christ không còn chia ra màu da, chủng-tộc, ngôn-ngữ giai-cấp, dã-man, văn minh, không còn tự chủ và

tôi mọi, tất cả là bằng nhau, là anh em hòa đồng trong đại gia - đình của Christ (Col. 2 : 11).

Năm Mới đến, chúng ta cùng nhau nhắc-nhở về ân-diên của Đức Chúa Trời đã sai Con độc sanh của Ngài đến cứu chúng ta. Kính mong quý vị không từ chối tình ân - điển ấy. Kinh-Thánh chép: " Trong người Do-Thái và người Hy-Lạp không phân-biệt chi hết, vì họ sẽ chung một Chúa giàu ơn đối với kẻ kêu xin Ngài, phàm ai kêu cầu danh Chúa thì được cứu " A-Mên.

Mục-Sư LÊ-CHÂU

THÔNG-CÁO CỦA ỦY-BAN CỨU-TẾ XÃ-HỘI

Trận bão HESTER ngày 13-10-1971 vừa qua đã thổi sập ngót 53 nhà thờ và khiến cho 3.200 gia-đình ttn-hữu 5 tỉnh miền Trung đang sống trong cảnh màn trời chiếu đất, nhà cửa đổ nát mùa màng bị cuốn trôi.

Kính xin quý vị Mục-sư Truyền-đạo và ttn-hữu tại quốc-nội cũng như hải-ngoại nhớ đến những anh chị em chúng ta trong Chúa mà lạc-quyên cho một số tiền rộng-rãi và các vật-dụng như mũng mền quần áo. v. v... và gửi về cho Thủ-quỹ của Ủy-ban chúng tôi là: Ông NGUYỄN-SỸ-BẰNG Hội-Thánh Tin-lành 98, đường Lê-quốc-Hưng, Saigon, 4, để chúng tôi mang ra Trung phân-phối. Xin cảm ơn toàn thể các quý vị.

Trưởng Ban Cứu-tế Xã-hội
Hội-Thánh Tin-Lành Việt-Nam
NGUYỄN-VĂN-VẠN

SỰ

SỐNG

trong

CÁI

CHẾT

LỜI DỊCH - GIA: Dưới đây là một bức thư của một quân-nhân cao-cấp Mỹ hành-quân ở Việt-Nam gửi về cho em gái ở Mỹ:

Em yêu dấu,

Một phép lạ phi thường làm cho anh thoát chết trong một cuộc hành quân mà anh còn nhớ mãi sự kinh khiếp ! Chắc em còn nhớ cái thư chót anh viết cho em nói :

Biết bao nhiêu lần nguy - hiểm anh cảm thấy có Chúa bảo-vệ anh. Thi kỳ sau này nhờ quyền Kinh-Thánh mà anh còn sống để viết thư cho em. Đây, sự việc đã xảy ra như vậy : Anh được lệnh cấp trên cùng với một người bạn phải đi cầm đầu một cuộc hành quân quan-trọng, trong lúc đi đường bị bên địch trông thấy ! Anh lật-dật trao tài-liệu cho người bạn để bạn anh có thể đem về đơn vị, anh còn sửa-sea đương đầu trận đánh. Anh bị một viên đạn trúng ngực, ngã xuống đất ! Sau cuộc chạm súng, bạn anh bị ba vết thương ở đầu gối ngã bên cạnh, xây sang phía anh ngạc nhiên thấy anh đứng dậy. Kết quả của viên đạn làm anh ngạc nhiên quá đỗi ! Thật là một phép lạ !

Anh đưa tay sờ ngực rồi lấy cuốn Kinh Thánh nhỏ trong túi áo ! Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác ; anh thấy một lỗ thủng ở bìa xuyên qua các sách của Môi-se, vách Samuên, sách Các Vua. Rồi em biết viên đạn ngừng đến đâu không ? Ngừng ngay chính giữa Thi-Thiên 91 gần câu 7 : *«Sẽ có ngàn người sa ngã bên người và muôn người sẽ ngã*

bên hữu người. Song tại hạ sẽ chẳng đến gần người.» Em thử tưởng tượng cái cảm tưởng của anh lúc bấy giờ thế nào ? ! Không thể tả được sự cảm xúc sâu xa của lòng anh và anh chỉ biết : Cảm ơn Đức Chúa Trời toàn năng ! Anh cũng không ngờ có câu này trong Kinh - Thánh vì anh hay đọc Tân ước nhiều hơn !

Khi anh và bạn về đơn vị bạn anh nói có vẻ cảm - động : «Tôi công nhận có Đức Chúa Trời hằng sống và quyết định mời Chúa làm Chủ đời tôi.» Bạn anh không suy nghĩ đến sự băng bó vết thương ở đầu gối liễu quý xuống xưng tội và khẩn thiết xin Chúa ngự vào lòng. Cầu nguyện xong bạn anh đứng dậy nhảy nhót vui mừng miệng ngợi khen Chúa không thôi !

Từ lúc ấy trở đi anh không ngớt làm chứng về những phép lạ và những ân-phước Chúa đã thi-hành trong đời sống của Anh. Anh đã tổ - chức những buổi nhóm và cầu-nguyện với các bạn đồng đội, kết quả được 25 người nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Chủ đời mình.

Em yêu dấu ; Bức Thư này anh mong em tìm cách in làm nhiều bản gửi khắp mọi nơi để làm chứng về Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ vẫn sống ngày hôm nay ở giữa chúng ta, săn sóc và còn làm phép lạ trong mỗi cá nhân nếu chúng ta hết lòng tìm kiếm Ngài !

Ký tên : Trung Ủy
BRUNS MEREDITH

người dịch : bà Richardson
(Pháp-quốc)

MÙA XUÂN

NÀO

CHO CUỘC ĐỜI

❁ Cho bạn bè và người thân

Hôm ấy chàng trở về thăm ngôi làng cũ. Đứng một mình bên hàng dâu nghe man-mác từng nổi nhớ thương hờn tủi. Ngôi làng đẹp đẽ ngày nào trở nên hoang vắng lạ. Tất cả nhà cửa làng mạc đều bị thiêu rụi. Đêm đêm tiếng đại-bác thường mang về những nỗi lo lắng phập phồng. Chiến tranh lan dần bốc cháy trên những đồng xanh tươi bát ngát. Bỗng chốc bao nhiêu công trình của người dân đều tan biến thành mây khói. Cuộc sống trở nên mong manh vô vị. Nhiều lúc chàng không hiểu mình sống để làm gì. Những nỗi bơ vơ lạc lõng khiến chàng cảm thấy chán nản đến cùng

cực. Bỗng dưng sự chết trở thành một thứ đam mê lạ. Hình như chàng không còn thiết tha đến sự sống nữa. Nhưng liệu rồi khi chết đi chàng có được thoải mái hơn không? Con người sinh ra có lẽ không phải đơn giản như thế. Chàng cảm thấy như có một cái gì thiêng liêng cao cả bắt buộc chàng phải sống. Có lẽ vì thế mà chàng sống cuộc đời buông thả. Từ khi xa rời quê hương chàng đi lang thang thất thểu ăn mày từng đồng của bạn bè để sống. Cuộc đời thật bấp bênh trôi nổi, chàng không còn một chút vương vữu ở gia đình. Những người thân thuộc hầu như không còn nữa. Chàng

sống đơn độc xa rời tất cả. Hình như chàng không muốn một người nào hiểu chàng. Mà có chăng nữa chắc cũng không ai thêm đề ý đến gã con trai nghèo khổ này. Cuộc đời quá bấp bênh nhiều lúc chàng thèm thường một chút hạnh phúc, chàng cảm thấy muốn có một đứa em, một người mẹ già ngồi so tay trước bếp lửa hồng vào mùa đông giá rét chẳng hạn. Nhưng niềm ước mơ nhỏ nhoi đó chắc không bao giờ thành sự thật. Chàng vẫn kéo lê cuộc sống đơn độc như ngày nào. Rồi cứ mỗi chiều cuối đông chàng trở về thăm ngôi mộ của người cha thân yêu đã chết từ khi chàng còn bé, có lẽ đó là nguồn an ủi duy nhất còn lại trong đời chàng. Chàng có tôn giáo chứ, có đối tượng đề tôn thờ, nhưng chưa một lần chàng cảm thấy an

binh trong tâm hồn. Chàng không hiểu rồi khi qua đời mình sẽ về đâu. Niết bàn hay miền địa ngục xa xăm nào. Những lời kinh mà hàng ngày chàng đọc bỗng trở nên vô nghĩa.

Chàng vẫn ngồi so tay suy nghĩ. Nhưng ý tưởng liêu linh lại hiện đến.

Trời cuối đông, bầu trời dạo này hoang vu lạ, những đám mây phiêu bồng bay lang thang trên nền trời. Những kỷ niệm của thời xa xưa nào đó lại sáng lên trong đầu óc. Những hình ảnh êm đềm của thời thanh bình ngấn ngủ vừa biến mất, chàng bỗng nhớ lại cũng vào một buổi chiều cũng âm u như thế này vô tình chàng nhặt được một quyển sách nhỏ trên bàn học, cũng trong cái căn nhà nhỏ bé này. Câu Kinh thánh nào đó còn vang vọng trong tâm hồn : «Chẳng có sự cứu rỗi trong đấng nào khác, vì dưới trời chẳng có danh nào khác ban cho loài người để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.» (Cô. 4:12). Chàng suy nghĩ : Từ lâu mình chán nản mà không tìm ra được một đối tượng đề tin yêu : một người tri kỷ đề tâm sự, một Đấng cứu rỗi cho linh hồn. Có lẽ đây là dịp

tiền đề mình tìm được lẽ sống. Chẳng không hiểu quyền sách nhỏ ấy có hấp lực nào khiến chàng thay đổi ý định cố hữu của mình. Chàng bước vào căn nhà còn sót lại, lục tìm quyển sách đó, đọc đi đọc lại thật kỹ rồi xếp lại cẩn thận bỏ vào túi. Bỗng nhiên chàng cảm thấy quý giá, khác hẳn với mọi lần khác khi nghe đến Tin-lành là chàng cảm thấy khó chịu. Có lẽ đó là do tội - lỗi ngăn cản không cho con người đến với Chúa. Bởi lẽ tội - lỗi và thánh thiện không bao giờ hòa hợp. Thế rồi thời gian vẫn hờ hững trôi qua.

Một buổi sáng mùa xuân rực rỡ, người ta thấy chàng từ cổng nhà thờ bước ra với dáng người thung dung thoải mái. Chàng đã tìm được một đối tượng xứng đáng để tôn thờ tin yêu. Sự cứu rỗi của Chúa đã đến trong lòng chàng. Bao nỗi buồn lo phiền muộn như tan biến. Từ đó cuộc đời chàng cũng thay đổi hẳn. Chàng không còn cô đơn như ngày nào. Bên chàng có Chúa Jêsus hằng yêu thương và thông cảm mọi khổ tâm thầm kín của chàng. Ngài là người bạn tri âm muôn thuở. Thật

cao cả thay cho Con Đức Chúa Trời vinh hiển, thế mà lại bằng lòng xuống thế gian phó mạng sống mình cho nhân loại. Bề bạn thân thiết, nhưng mấy ai biết đến, con người thật vô tình đến thế. Nếu lỡ mùa xuân này, chàng không có dịp tiến đến với Chúa chắc không bao giờ chàng tìm ra một mùa Xuân có ý nghĩa cho cuộc đời. Những nguồn phước lộc chan-hòa trên cuộc sống. Chàng thăm cảm tạ lòng yêu thương và ơn từ cao-cả của Chúa. Nguyên xin ân tứ và quyền năng của Ngài đầy đầy trên quê hương. Và ước ao con người sớm suy nghĩ về đời sống tương lai cho linh hồn mình.

VÕ-NGỌC-THANH

THỦ' THÁCH

Cô Nguyễn thị Xuân-Thu

NHỮNG ngày đầu ở quê hương sau mấy năm xa cách cho tôi nhiều cảm nghĩ, nhiều ý tưởng. Gặp những khuôn mặt quen, những tiếng nói thân thuộc. Cuộc sống, sự sinh hoạt có khác đi. Tôi thấy lòng xao xuyến, băng khuâng trước những thử thách của những ngày hè Chúa cho tại quê hương.

Mùa hè của nước Úc nhưng là mùa Xuân ở đất nước thân yêu. Mùa xuân đầu tiên trên mảnh đất Việt nam sau ngày tôi trở lại đặt cuộc sống mình vào tay Thượng đế. Ngài cho tôi niềm vui sum họp gia đình. Niềm tin tưởng, hi vọng ở sứ mạng Ngài giao phó. Gia đình tôi còn có

những người chưa tin Chúa. Tôi nguyện cầu, mơ ước Chúa kêu gọi tất cả mọi người trong gia đình tôi đến với Ngài. Tôi biết Chúa giao cho tôi sứ mạng làm chứng cho Ngài. Tôi cảm thấy trách nhiệm nặng nề so với sự yếu đuối hèn kém của tôi. Tôi cảm thấy lo vì đây là công việc của Đức Chúa Trời Hằng Sống. Nhưng chính vì vậy tôi cảm thấy phấn khởi hơn bao giờ hết nhớ lại lời phán của Chúa: "Người là tôi tớ ta; ta đã lựa người, chưa từng bỏ người. Đừng sợ vì ta ở với người; chớ kinh khiếp vì ta là Đức Chúa Trời người! Ta sẽ bỏ sức cho người, lấy tay hữu công bình ta mà nâng đỡ người."

(Ê-sai 41 : 9-10). Chúa đã chứng minh lời Ngài bằng sự thật là đã có bốn anh em chúng tôi trong gia đình trở lại tin Chúa.

Mấy năm nay Chúa đã sửa soạn tâm thần tôi và tấm lòng của những người trong gia đình tôi về vấn đề tin tưởng ở Thượng đế qua Đức Chúa Jê-sus Christ. Chúa đã phán với tôi luôn luôn : "Hãy tin Đức Chúa Jê-sus thì ngươi và cả nhà sẽ được cứu rỗi." (Công vụ các Sứ-đồ 16 : 31). Tôi tin tưởng lắm ở thì giờ của Chúa khi ba má tôi, tất cả các anh chị em tôi sẽ đồng hát bài ca khen ngợi Chúa yêu dấu. Tuy vậy, nhìn những người thân yêu còn theo truyền thống gia đình, thờ cúng tổ tiên với lư hương, hình tượng, tôi không khỏi cảm thấy buồn... Nỗi buồn được Chúa kết thành lời cầu nguyện xin Chúa thương xót cứu-rỗi đem ánh sáng chói lòa của tình yêu Ngài đến soi sáng con đường đi. Chúa cho Đức Thánh Linh của Ngài đến đề gia đình yêu dấu của tôi có thể tự cáo về tội lỗi, về sự công bình và về sự phán xét (Giăng 16 : 8). Nhiều khi tôi cảm thấy khó quá, làm sao những tập tục thờ cúng của mấy mươi

năm có thể bị xóa bỏ ? Bao giờ niềm tin ở Thượng đế qua Chúa Cứu-Thế Jê-sus Christ sẽ đến với những người thân thuộc của tôi ? Lời cầu nguyện của Chúa Jê-sus trước lúc Ngài trở về chốn Thiên Đàng đem đến cho tôi nguồn hy vọng tươi mát : "Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, đề cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha ; lại đề cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thể gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến..." (Giăng 17 : 20-21).

Những cõi mở, những sẵn sàng bàn bạc về niềm tin ở Chúa, về những vấn đề tâm linh của Ba má và các anh chị em tôi, cùng những người bạn gặp gỡ sau mấy năm xa cách làm tôi như được thêm năng lực, thêm sự phấn khởi. Tôi biết không những chỉ lời nói làm chứng, mà hành động, đời sống hàng ngày của tôi cũng sẽ ảnh hưởng đến quyết định tin Chúa của những người xung quanh. Tôi nguyện cầu Chúa gìn giữ giúp đỡ tôi trong tình yêu của Ngài đề Chúa Jê-sus được sáng danh.

Sự chia xẻ, khuyến khích của những người bạn trong Hội thánh của Chúa ở Việt Nam cũng đem lại cho tôi niềm khích lệ, tin tưởng ở công việc truyền đạo ở quê nhà. Có rất nhiều thử thách cho Hội Thánh nói chung, cho các nhóm sinh viên học sinh nhưng Đức Thánh Linh của Chúa đã, đang, sẽ và vẫn làm việc trong lòng của con cái Ngài, vẫn tiếp tục kêu gọi đồng - bào Việt-nam còn sống xa Chúa đến với Ngài.

Những khái tượng Chúa cho trong những ngày đón Xuân tôi xin được cùng chia xẻ với các bạn độc giả thân mến. Cầu nguyện Cha yêu dấu giúp tất cả chúng ta biết và yêu Chúa càng hơn mỗi ngày, năm mới nhiều hơn năm cũ. Chúa giúp chúng ta có niềm reo vui đón xuân cùng với gia đình trở lại tin Chúa, những người bạn mở rộng tấm lòng đón nhận ánh sáng mùa Xuân muôn thuở của Chúa Jêsus. Chúa đang nhìn xuống mảnh quê hương yêu dấu của chúng ta trong niềm thương xót. Chúa đang mong dùng chúng ta, tất cả và mỗi con cái của Ngài

để đem mười triệu người Việt-nam trở lại cùng Ngài. Trước những thử thách của công việc, cầu xin Chúa cho chúng ta có tấm lòng tin tưởng ở Chúa, cậy ân-điền của Chúa để có năng lực làm việc cho Ngài. "Vậy nên, ta vì có những người được chọn sẽ chịu hết mọi sự; hầu cho họ cũng được sự cứu rỗi trong Đức Chúa Jêsus Christ, với sự vinh hiển đời đời. Lời này chắc chắn lắm : Vì bằng chúng ta chết với Ngài, thì cũng sẽ sống với Ngài, nếu chúng ta chịu thử thách nầy, thì sẽ cùng Ngài đồng trị, nếu chúng ta chối Ngài, thì Ngài cũng sẽ chối chúng ta, nếu chúng ta không thành tín, song Ngài vẫn thành tín, vì Ngài không thể tự chối mình được. (II Ti-mô-thê 2 : 10-13)

NGUYỄN-THỊ-XUÂN-THU

Ưu Đại Lợi

(Trong những ngày hè ở quê nhà)

NHỜ THỬ-THÁCH

chúng ta sẽ thấy được

CHÂN GIÁ TRỊ CỦA MÌNH

Tặng các bạn quân nhân tin-đồ trên 4 quân-khu

MỘT tài-liệu so-sánh rất lý-thứ đã viết như sau :

« Nếu đem một miếng sắt thường trị giá 5 mỹ-kim làm thành những cái móng ngựa thì sẽ bán được 10 mỹ kim. Nếu đem miếng sắt đó làm thành kim may thì bán được 350mk. Nhưng nếu đem làm thành giấy gói của loại đồng-hồ quý giá thì số tiền bán được lên tới 250.000mk. tức là 102.500.000 đồng Việt-nam.

Giá-trị cứ gia-tăng tùy theo miếng sắt được tôi-luyện, trui, dũa. Càng được tôi-luyện thì giá-trị lại càng cao, đó là một luật tự nhiên và tất nhiên.

Đời sống của các Cơ-Đốc-Nhơn cần phải trải qua sự thử-thách,

cần phải trải qua khi vui khi buồn khi mạnh-khỏe lúc đau-ốm, khi cô-đơn lúc đoàn-tụ, vì tất cả những sự này hiệp lại làm ích cho sự tăng-trưởng cả thuộc-thể lẫn thuộc-linh. Một câu danh-ngôn đã nói « Nếu mặt trời mà cứ chiếu sáng mãi trên một khu-vực, thì sẽ biến khu-vực đó thành ra bãi sa-mạc hoang-vu.»

Đời sống Cơ-đốc-nhơn của chúng ta cần những đám mây, cần có những ngày u-ám và đen tối, những ngày giông-tổ, bão-bùng cũng như cần những ngày quang-đăng nắng-ráo.

Đức Chúa Trời là Đấng Tạo-Hóa toàn-tri, Ngài đã làm tất

cả mọi sự " vì sự ích-lợi cho con cái của Ngài " — " Nhưng Chúa biết con đường tôi đi, khi Ngài đã thử - rèn tôi, tôi sẽ ra như vàng " (Gióp 23 : 10).

Sự thử - thách mà Đức Chúa Trời cho phép xảy đến cho ông Gióp là để làm câm miệng Sa-tan thường ngày kiêu-cáo con-cái trọn-lành của Ngài (xem Gióp 1 : -2).

Chúa cũng cho phép thử-thách xảy đến để cho chúng ta có thể làm sáng Danh Chúa. (Trường-hợp của La-xa-rơ).

Chính nhờ sự thử - thách rèn-luyện mà chúng ta càng ngày càng được trở nên giống như Chúa. " Vì những kẻ Ngài đã biết trước thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình-bóng Con Ngài... " (Rôma 8 : 29).

Chính thử-thách cũng đem đến sự ích-lợi cho chúng ta, " Mọi sự hiệp-lại làm ích cho kẻ yêu - mến Đức Chúa Trời " (Rô 8 : 28).

Dạy chúng ta "hoàn-toàn nương cậy nơi Đức Chúa Trời " " Đức Giêhôva, là Đấng Thánh của Yse-ra-ên, có phán như vậy : Các người sẽ được rồi, là tại trở lại và yên nghỉ, các người sẽ được sức mạnh là tại yên - lặng và trông - cậy... "

Nhờ thử - thách mà chúng ta được tẩy sạch. " Hỡi kẻ rất yêu-dấu, khi anh em bị trong lò thử-thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường, nhưng anh em có phần trong sự thương-khó của Đấng Christ bao nhiêu, thì hãy vui-mừng bấy nhiêu, hầu cho đến ngày vinh-hiền của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui - mừng nhảy-nhót. " (I Phi 4 : 12, 13).

Trong cơn chịu đựng sự thử-thách chúng ta được dạy-đỗ về sự nhẫn - nại. " Nào những thế thời, chúng ta cũng khoe mình trong hoạn-nạn nữa vì biết rằng hoạn-nạn sanh sự nhịn-nhục, sự nhịn-nhục sanh sự rèn-tập, sự rèn-tập sanh sự trông-cậy. Và sự trông-cậy không làm cho hồ-thẹn, vì sự yêu-thương của Đức Chúa Trời rải khắp trong lòng chúng ta bởi

Đức Thánh Linh đã được ban cho chúng ta » (Rô. 5 : 3-5).

Sự thử-thách xảy ra làm cho chúng ta lưu-tâm chú-ý hơn nữa : « Ngài yên-ủi chúng tôi trong mọi sự khốn-nạn, hầu cho hơn sự yên-ủi mà Ngài đã yên-ủi chúng tôi, thì chúng tôi cũng có thể yên-ủi kẻ khác trong sự khốn-nạn nào họ gặp. » (II Cô I : 4, 5).

Chúng ta cũng phải đi xa hơn nữa để biết mục-dịch của sự thử-thách khiến cho chúng ta có lòng khiêm-nhường. Phao-lô đã nói :

« Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu-ngạo bởi sự cao-trọng cả thể của những sự tỏ ra ấy chẳng, thì đã có một cái giãm xóc vào thịt tôi, tức là quỷ sứ của Satan, để vả tôi, và làm cho tôi đừng kiêu-ngạo. Đã ba lần tôi cầu-nguyện Chúa cho nó lìa xa tôi. Nhưng Chúa phán rằng: Ân-diện ta đủ cho ngươi rồi, vì sức mạnh của ta nên trọn-vẹn trong sự yếu-đuối... » (II Cô 12 : 7-10).

Cuối cùng là khích-lệ chúng ta chịu-đựng thử-thách : « Lại nếu chúng ta chịu thử-thách nài, thì sẽ cùng Ngài đồng-trị, nếu chúng ta chối Ngài, thì Ngài sẽ chối chúng ta. » (II Tim 2 : 12).

« Nếu mặt trời mà cứ chiếu sáng mãi trên một khu-vực, thì sẽ biến khu-vực đó thành ra bãi sa-mạc »

Thánh Gia-cơ khuyên chúng ta : « Hỡi anh em, hãy coi sự thử-thách trăm bề thoát đến cho anh em như là sự vui-mừng trọn vẹn, vì biết rằng sự thử-thách đức-tin anh em sinh ra sự nhẹn-nhục. » (Gia-cơ 1 : 2, 3).

Còn thánh Phao-lô, người đã được đem lên đến tầng trời thứ ba đã nói : « Vả, tôi tưởng rằng những sự đau-đớn bây giờ chẳng đáng so-sánh với sự vinh-hiền hầu đến, là sự sẽ được bày ra trong chúng ta » (Rô-ma 8 : 18).

MỤC-SƯ PHẠM-XUÂN-HIỀN
sưu-tầm và soạn-dịch.

TÔI KHÔNG THẺ QUÊN

* Cô T.Đ. ÔNG DƯƠNG SANG
Bình-hòa-Phước

SÔNG nước Bình-hòa-Phước rộng lớn chiều nay như thu hẹp lại nhỏ bé lặng - lẽ trôi cùng hòa lẫn với bao niềm suy-tr của người con gái trẻ.

Phải, tôi suy nghĩ nhiều về « họ ». Tôi nhớ đến họ, làm sao tôi có thể quên được. Tôi nhớ, nhớ rõ lắm chiều hôm ấy, chiều Chúa nhật ngày 17-10-1971 tôi theo phái đoàn của các vị truyền - đạo, giáo - sĩ, cùng toàn thể giáo-viên giáo-lý từ các tỉnh về dự khóa hội-thảo giáo-lý do Hội Hoàn Cầu khai - tượng tổ chức, tôi có dịp vào Tổng-y-viện Cộng-Hòa để giảng Tin-Lành cho anh em thương - bệnh - binh.

Lần đầu tiên đặt chân vào đây, tôi có một cảm giác phập-phồng lo sợ, tôi tưởng như mình là một bệnh nhân được đưa vào đây điều trị. Bước chân đi của tôi không còn dáng tự nhiên nữa. Khi vào đến hội trường, các anh em thương bệnh binh đã tụ tập lại để nghe giảng về giáo lý Tin-Lành. Tôi bị cảm xúc mãnh liệt, lòng tôi dâng lên niềm đau xót vô biên, tôi không ngờ một lớp anh em thương bệnh binh đông như thế này. Tôi cảm xúc nhất là những anh thương bệnh binh không thể đi được, người ta phải bồng anh ta đặt nhẹ vào ghế, vừa thấy cảnh này, tôi liền

nhớ đến câu chuyện người đau bại được các bạn bè khiêng đến cùng Chúa để xin Ngài chữa bệnh. Câu chuyện đó được chép ở sách Tin-lành Mác 2 : 1-12. Tôi không đủ can đảm nhìn lên mặt họ lâu. Tim tôi đau nhói khi nhìn thấy anh linh bị bó bột chỉ còn lại một cánh tay, hoặc có người cụt chân, cụt tay, cũng có người loạn trí nữa. Ôi ! Các anh ấy đau đớn về thể xác là dường nào ! Tôi biết rằng linh hồn họ cũng đang bị đau xót lắm, vì sự trói buộc của ma quỷ, của tội lỗi. Tôi cúi đầu xuống thăm cầu nguyện cho họ. « Kính lạy Chúa, giờ này con xin Ngài đến an ủi, xoa dịu những vết thương thể xác của những người này để họ có thể ngồi nghe về lời Ngài, xin Ngài thương xót họ, khiến họ bằng lòng tiếp nhận Ngài làm Cứu - Chúa của đời mình. Chúa ôi ! Con biết lòng họ đau khổ lắm, chỉ có Ngài mới an ủi xoa dịu được lòng họ mà thôi. Lạy Chúa, nếu họ không tin nhận Ngài họ sẽ chịu sự đau đớn muôn phần hơn khi họ bị ở trong lò lửa địa ngục. Lạy Đức Thánh-Linh, xin đoái thương giúp các anh em đang có mặt tại đây tin nhận Chúa »

Thì giờ lặng lẽ trôi qua,

mặc dầu thân thể bị đau đớn nhiều, nhưng các anh ấy vẫn ngồi lặng yên theo dõi từng tiết mục trong buổi nhóm. Gương mặt họ ánh lên một niềm vui vẻ hân hoan khi nghe những bản Thánh ca mô tả về tình yêu của Chúa. Họ chăm chú lắng nghe những lời giảng, làm chứng về tình yêu của Đức Chúa Trời. Cũng có vài gương mặt cúi xuống cảm động về tình thương yêu của Đức Chúa Trời quá cao cả. Ngài đã bằng lòng ban Chúa Jêsus-Christ xuống thế gian, chịu chết thế tội cho muôn dân thế hạ...

Thế rồi thì giờ trôi qua nhanh, tôi và phái đoàn phải đứng dậy ra về lòng tràn đầy những niềm mến tiếc muốn ở lại để nói về Chúa cho họ. Tôi ra về lòng rộn lên một niềm vui vì có những linh hồn tin nhận Chúa làm Cứu-Chúa của mình. Tôi cũng còn buồn vì còn nhiều người nữa chưa quyết định tin nhận Chúa Jêsus làm Cứu - Chúa của họ.

Hằng đêm tôi cứ nghĩ đến các anh thương bệnh binh với những gương mặt dửng dưng, những thân hình không toàn vẹn cứ nhầy múa trước mắt tôi. Có những buổi chiều tôi

ngồi trong khung cửa này mắt nhìn ra dòng sông lặng lẽ trôi mà nghe nhớ thương tràn ngập tâm-hồn. Đôi khi tôi ví sánh cuộc đời của các thương - bệnh - binh đang ở trong các quân-y-viện cũng lặng-lẽ âm-thầm như dòng nước trước mắt tôi vậy. Tôi ao-ước sẽ có một dịp nào đó được trở vào Tổng-y-viện Cộng-Hòa để thăm và làm chứng về Chúa cho những anh em thương-bệnh-binh.

Các anh chị thân mến, có bao giờ các anh chị để một phút giây nào đó để tưởng nhớ đến những anh em thương - bệnh - binh đang sống trong những quân - y - viện không? Những người đó đang cần Tin - lành cứu - rỗi của Đức Chúa Trời, họ đang cần niềm yên-ủi yêu-thương để xoa-dịu những cơn đau đớn vật thể-xác họ. Có khi nào các bạn cầu thay cho họ chưa? Kính thưa các bạn, trong giờ phút-này chúng ta hãy qui gối xuống cầu-nguyện xin Chúa đến an-ủi xoa dịu những nỗi cô-đơn thất-vọng của những người trai nước Việt. Hãy cùng tôi thiết tha nài xin Chúa sai phái thêm những người đầy tình - yêu, ân-tử Chúa bằng lòng đến thăm

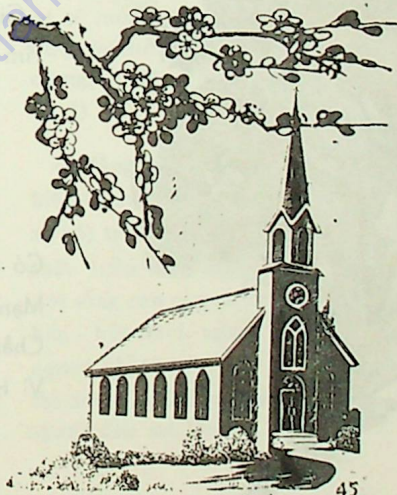
viếng, săn-sóc, an-ủi cùng làm chứng về tình-yêu, ơn cứu-chuộc của Chúa Jêsus Christ hầu cho các anh ấy được thoát khỏi lửa địa-ngục mà được vào cõi đời - đời trong nước Vinh - sanh. Có như thế thì sự đau-dớn hiện tại mới không làm cho các anh ấy buồn-tủi nữa.

Đặc biệt nài xin Đức Chúa Trời thăm - viếng các anh và ước mong duy nhất của tôi là các anh hãy sớm quyết định tin-nhận Chúa Jêsus làm Cứu-Chúa của mình.

A-men

Cô T.Đ. ÔNG-DƯƠNG-SANG

Bình-Hòa-Phước.

Đoàn người qua

Gởi bạn T. Hiếu Nghĩa

Có những người lữ khách
Rào bước qua đường trần
Mắt hướng về thành-thánh
Tiến mãi không ngại-ngần

Có những người lữ khách
Luôn nở miệng cười tươi
Dẫu rằng trên lối bước
Gian nan và hiểm-nguy

Có những người lữ khách
Nói cùng kẻ quanh mình :
« Giờ này nên cất bước
Tìm thờ Chúa giáng-sinh »

Có những người lữ khách
Oai dũng cầm gươm-thiên
Dẹp bao loài quỷ dữ
Ngăn về thành Bình-yên

Có những người lữ khách
Mạnh bước nẻo đường gai
Chẳng nài chi thề xác
Vì hy-vọng ngày mai.

HUYỀN-GIANG

(Nhóm Hương Thượng Long xuyên)

CÒN DỪNG ĐƯỢC KHÔNG

?

tặng Nguyễn-Ngọc-Hoanh

HÀNG triệu chiếc xe hơi cũ chất thành đống cao vời vợi. Hàng vạn chai bia và hộp sữa bị quảng đi. — Chúng vẫn còn dùng được.

Những chiếc nhà cũ kỹ phải ra đi để nhường chỗ cho những xa lộ mới. Và những xóm lao động nghèo nàn được thay thế bằng những ngôi nhà khang trang trong chương-trình chỉnh-trang đô-thị.

Bạn có thể bỏ những đĩa hát đã một thời được ưa chuộng.

— Không có gì vĩnh-cửu sao?

— Không có gì đáng được giữ lại sao?

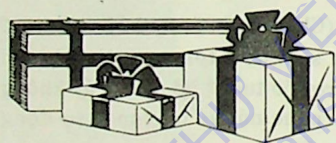
— Thưa vâng, có một điều!
Đó là CHÍNH BẠN!

(Chắc bạn sẽ tự hỏi, tôi sao? Ai sẽ mượn tôi làm việc khi tôi được 50 tuổi? Bộ người ấy không có nghe nói về máy-móc tự-động sao?)

— Vâng, tôi có nghe, và tôi biết về sự giết người (tai - nạn xe cộ) trên các xa-lộ và nhiều sự thật hiển-nhiên khác chừng-tò đời sống con người thì rẻ mạt và hầu-hết mọi người đều nghĩ người chỉ là một con vật có thể xài được. — Nhưng hầu hết mọi người đều sai lầm.

Bạn không phải là một con vật. Bạn hoàn-toàn khác biệt. Bạn có một giá - trị kinh - khủng! Bạn không phải là vô - dụng. Bạn đã được dựng nên theo hình của Đức Chúa Trời, bởi vì Đức Chúa Trời đã dựng bạn giống như hình Ngài, Ngài yêu-thương bạn.

Nhưng bạn đang sống trong bối-rối. Bạn không bằng lòng về Đức Chúa Trời đứng hàng đầu trong đời sống bạn. Bạn muốn đứng hàng đầu. Bởi sự lựa-chọn tự-do, con người đã nổi loạn nghịch cùng Đức Chúa Trời và người chọn con đường tự-kỷ — và kết cuộc là sự chết.

Song bạn có một giá-trị vĩ-dại. Có một giá-trị đến nỗi Đức Chúa Trời đã ban điều quý giá nhất mà Ngài có để cứu bạn khỏi sự hư-hoại.

Mặc dầu bạn nổi loạn và tự-kỷ, Đức Chúa Trời vẫn yêu-thương bạn. Ngài ban chính Con Ngài là Jê-sus-Christ, đến thế-giàn để trả giá sự hình-phạt về sự nổi-loạn

của bạn để cất đi tội - lỗi của bạn và ban cho bạn khả - năng để-nên khuynh-hướng tự-kỷ và đặt Đức Chúa Trời ở hàng đầu.

Thật vậy, nếu người chỉ là một con vật có thể dùng được thì không cần gì tin vào các điều này. Có thể là bạn đang làm việc hoặc đang giải-tri hay đi du-lịch và bạn uống từng giọt, từng giọt của cuộc đời bạn — cho chính riêng bạn.

Nhưng bạn sẽ không bị phế-thải như một chiếc xe hơi cũ khi đời sống của bạn chấm dứt. Đức Chúa Trời ban cho người một linh-hồn. Cái tinh - túy của sự hiện-hữu chúng ta là ở trong linh - hồn này, chờ không ở trong thân-thể sẽ chết. Chúng ta đang đối diện với viễn - ảnh của cuộc sống sau khi chết — ở Thiên - Đàng hoặc Địa-Ngục.

Không có ai thích nói về Địa-ngục — trừ khi cười cợt hay vui đùa. Ý-tưởng về Địa-ngục dường như đã biến mất đi trong thời Trung-Cô. Nếu con người chịu trách nhiệm về vũ-trụ, họ chắc sẽ phủ - quyết cái ý-tưởng về Địa-ngục. Nhưng họ không chịu trách-nhiệm.

Vậy nên sự liên-lạc giữa Đức Chúa Trời và bạn là một mối quan-tâm thực-tiễn. Mối liên-quan này không phải chỉ tìm thấy nơi những bà mệnh - phụ già đầy tình-cảm. Mối liên-quan này không phải nghe thấy trong một giáo - đường nhỏ vào dịp Giáng-sinh hay hôn-lễ hay tang-lễ. Nhưng mối liên-quan này là một câu hỏi kinh-khủng :

Bạn sẽ sống cuộc sống vĩnh-cửu của bạn ở đâu ?

Đức Chúa Trời đã chu-cấp cho bạn một đường lối để bạn được biết chắc cuộc sống vĩnh-cửu của bạn sẽ vui vẻ. Kinh-Thánh thuật lại cho chúng ta câu chuyện phi-thường về sự cứu-rỗi trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con Một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy, không bị hư mất mà được sự sống đời đời (Giăng 3 : 16).

Trường-Vi sư-tầm

THÔNG CÁO :

Trường Tá-Viên Điều-dưỡng của Chấn-y Viện Tin-lành Hòn-chông (Nha-trang) cần 2 cán-sự Điều-dưỡng đã từng phục-vụ chính-phủ từ 2 năm trở lên và đã qua khóa Huấn-luyện-viên, từ 21 tuổi trở lên nam nữ cũng được đề một làm Giám-học và một làm Huấn-luyện-viên cho Trường.

Anh chị em Giáo-hữu muốn phục-vụ Cơ-quan Y-tế nói trên xin vui lòng liên-lạc ngay với Ban Giám-Đốc Chấn-y-viện Tin-lành, hộp thư 75 Nha-trang từ nay cho đến cuối tháng 2/1972.

Nay thông-cáo

Giám-Đốc

Mục-sư LÊ-KHẮC-TUYẾN

LÁ THƯ HẢI NGOẠI

(Tiếp theo trang 13)

luật lệ ta thì các người sẽ giữ mạng lệnh ta và làm theo (Ê-xê-chiên 36 : 26-27). Lời hứa đó đã được thực hiện nơi Jê-sus-Christ. Con Đức Chúa Trời, xuống thế gian để thiết-lập một liên-hệ mới giữa loài người và Đức Chúa Trời. Vì có tội lỗi, chúng ta là kẻ thù nghịch cùng Đức Chúa Trời. Nhưng Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta, Ngài muốn giải - hòa với ta, nơi Đấng Christ. Hễ ai ăn năn tội lỗi mình và đón nhận Ngài, đặt niềm tin nơi Đấng Christ thì Ngài ban cho quyền-phép trở nên con cái Đức Chúa Trời sanh bởi Đức Chúa Trời. (Giăng 1:12). Chúng ta sanh ra trong xác thịt, chúng ta cần phải sanh lại — tái-sanh — trong linh-hồn. Đó là ân-điền của Đức Chúa Trời ; chỉ Ngài có thể làm cho ta sanh lại, tức là Ngài cho ta một trái tim mới, thay đổi hoàn toàn con người bên trong của ta, cho ta tư tưởng mới, ước vọng mới, ham muốn mới, ý chí mới...

Con người mới — tội lỗi đã

được tha thứ bởi công ơn Đấng Christ, ô-uế đã được tẩy sạch nhờ Huyết Ngài — con người thánh khiết, con người được hòa-thuận lại cùng Đức Chúa Trời, lúc đó mới biết được, hưởng được hòa-bình thật sự của con tim, Hòa-Bình của Đức Chúa Trời. Chúa Jê-sus phán: "Ta để sự bình an lại cho các người, Ta ban sự bình an cho các người ; ta cho các người sự bình an chẳng phải như thế gian cho. Lòng các người chớ bối rối và đừng sợ hãi." (Giăng 14 : 27). Và sự bình-an ấy — bình-an thật ở trong tâm khảm sẽ biểu lộ ra ngoài, trong các mối liên hệ của chúng ta đối với cha mẹ, anh em, láng giềng, bạn đồng sự, người lân cận. Trước khi có thể hòa-thuận với đồng loại, con người phải được hòa-thuận với Đức Chúa Trời là Đấng Tạo-hóa của ta. Sự đó do nơi ta mà thôi, vì Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, đã làm cho thế-gian hòa lại với Ngài, chẳng kể tội-lỗi cho loài người.

Jê-sus-Christ làm cho mọi nhu-cầu chúng ta đầy đủ, giải mọi nỗi khát khao, đáp ứng mọi đòi hỏi. Chỉ nơi Ngài mới thật là hạnh-phúc. Chỉ Ngài mới đem lại vui mừng thực,

mà thời gian cũng như hoàn-cảnh không thể cắt bỏ hay đổi thay. Chính nhờ thế mà Sứ-đồ Phao-lô ở trong ngục thăm, mặc dầu bị tra tấn, xiềng xích, có thể viết thư khuyến khích hội-thánh Phi-líp : « Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa : Hãy vui mừng đi » (4 : 4) Nhờ đức-tin nơi Đấng Cứu - Thế Christ, Phao-lô đã hưởng được sự giải - thoát bên trong : bức tường kín không còn là tù, cánh cửa sắt không còn là ngục.

Vi vậy, trước thềm năm mới, từ hải - ngoại xa xôi, tôi thành thật cầu chúc đồng bào : « Hãy

vui mừng đi, hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn mặc dầu tai ương, tang tóc có thể đến trong năm Nhâm - tý, trong bản thân, trong gia-đình bạn hay trên thế-giới. Nếu bạn đã đặt hết tin tưởng nơi Đấng Jê-sus-Christ Con Độc-sanh của Đức Chúa Trời để cứu rỗi bạn, nếu bạn là kẻ mà tội-lỗi đã được rửa sạch bởi Huyết Thiêng của Ngài, nếu bạn là con được sanh lại của Đức Chúa Trời thì sự vui mừng, hạnh-phúc, hòa-bình sẽ là phần riêng của bạn bây giờ, trọn năm Nhâm-Tý và mãi mãi đến vô cùng.»

Thân mến kính chào,

TRẦN-THUYÊN

Xin Bạn Đọc Chú-ý:

Sau khi đọc tập RẠNG-ĐÔNG này, bạn muốn tin Chúa hoặc tìm hiểu thêm về giáo-lý Tin-lành, xin bạn liên-lạc với vị Mục-sư tại chi-hội Tin-lành nơi bạn ở, hoặc nếu bạn là quân-nhân xin liên-lạc với Mục-sư Tuyên-úy Tin-lành nơi các Quân-Khu của bạn để được chỉ-dẫn thêm những điều cần-thiết. Hoặc nếu tiện xin bạn cứ viết thư về cho bản báo để được tặng thêm những sách nhỏ cất nghĩa chân-lý cứu-rỗi theo địa-chỉ dưới đây :

Ông NGUYỄN-VĂN-VẠN
Chủ-nhiệm RẠNG-ĐÔNG
5/13 đường Hòa-Hung.
SAIGON 10

Lễ Kỷ-niệm Bảy Năm Tin Lành truyền giảng trong các quân dân Y-viện do Hội Hoàn - cầu Khai-tượng tổ-chức tại Nhà hàng Văn-Cảnh. Mục-sư G.W. Hunt đang nói lời cảm ơn những người dự phần vào Chương Trình truyền giảng.

Toàn thể Quan-khách đang hát ngợi khen Chúa.

Mục-Sư Hội-Trưởng Hội-Thánh Tin-Lành V.N. đang dùng lời Chúa để khích-lệ việc rao-giảng Tin-Lành trong các quân dân Y-viện.

